

Boro Radosavljević

TRAGOM SMUČARSKE STAZE

55 godina najstarijeg smučarskog kluba u BiH

Skakaonicu je trebalo preuređiti i dobio sam oko 200 vojnika da mi pomognu da produžim odskočište oko 11 metara, koje je potom bilo veliko i ličilo je na veliku odskočnu dasku. Skok je bio opasan, na visini od oko 10 metara, doskok na oko 75 metara, ali uz oštar pad. Tada je odlučeno da se prvobitna skakaonica prepravi i izgradi nova, niže na uzvišici, kako bi se mogli postizati duži skokovi.

U međuvremenu sam otpotovao u Sarajevo, gdje su me isto tako izuzetno dobro primili i smjestili u jedno izletište u blizini novog terena, koji još nije bio upotrebljavan. Teren je bio fin, možda malo sporiji, ali izvanredan za trening.

I u Sarajevu su mi dali vojnike da pripreme

Trening prvih sarajevskih skakača na smućkama 1934 (Jor Bjern bez startnog broja)

ubavka, marina, mila....

U sezoni 1967/68. po jedanaesti put održava se tradicionalno takmičenje trkača „Igman-ski marš“, na kome su nastupile reprezentacije Slovenije, BiH i Makedonije, te od klubova Travnik, Zenica, Romanijske i SSK.

Sarajevski smučarski klub u klupskoj konkurenциji zauzima drugo mjesto, iza smučara Romanijske.

U vrijeme dok kad su se u Grenoblu završavale 9. zimske olimpijske igre, na Jahorini se od 16. do 18. februara 1968. godine održava 22. prvenstvo Bosne i Hercegovine u alpskim disciplinama. Istovremeno, na Vlašiću je i Republičko prvenstvo u smučarskom trčanju.

Na Jahorini smučari i smučarke SSK osvajaju veliki broj prvih mesta, ali i konkurenca je prilično jaka.

Milorad Lučić je prvi u spustu za seniore, a treće mjesto u ovoj trci pripalo je Iibri Slipičeviću.

U spustu za seniore Vesna Dugonjić je treći, a isti piasman bilježi i Goran Dedić u spustu za juniore.

Vesna Dugonjić je republička prvakinja u

veleslalomu među seniorkama.

Tri takmičarke SSK zauzimaju tri prva mesta u veleslalomu. Za juniorke – šampionka je Marina Gučetić, druga je Ubavka Gašić, a treća Mila Gučetić.

Milorad Lučić je prvi u konkurenциji seniora u veleslalomu, a Dragan Dedić je treći u veleslalomu za juniore.

U slalomu u konkurenциji juniorki ista trojka na čelu kao i u veleslalomu, samo je sada redoslijed drugačiji – prva je Ubavka Gašić, druga Marina, a treća Mila Gučetić.

Vesna Dugonjić je druga u slalomu za seniore.

U kombinaciji među seniorkama prva je Vesna Dugonjić.

U kombinaciji, u konkurenциji juniorki ponovo je ista trojka na čelu – Ubavka Gašić je prva, Marina Gučetić druga, a Mila Gučetić treća.

Na Vlašiću ubjedljiv trijumf smučara paljanske Romanijske. Smučarima SSK pripadaju samo druga mesta u štafetama seniora i omladinaca.

trkači zaostaju

Jahorina je od 14. do 16. februara 1969. godine domaćin 23. prvenstva Bosne i Hercegovine u alpskim smučarskim disciplinama. Kuriozitet ovog takmičenja je da su u spustu u obje seniorske konkurenkcije podijeljena prva mjesta.

U konkurenkciji seniora isto vrijeme (1:00,3) postigli su Milorad Lučić (SSK) i Zoran Blažević (Zenica). Treći u ovoj trci bio je Miroslav Lučić.

U konkurenkciji seniorki u spustu Mila Gučetić (SSK) i Ognjenka Matković (Jahorina) takođe su postigle isto vrijeme (0,47,2) i podijelile prvo mjesto.

Zoranu Zagorcu pripala je titula republičkog prvaka u spustu za starije juniore.

U veleslalomu za seniore trojka takmičara SSK je u čelu prvi je Nenad Gašić, drugi Milorad Lučić, a treći Dragan Dedić.

Zoran Zagorac je najbolji u veleslalomu među starijim omladincima.

U veleslalomu za juniore šampionsku titulu osvojila je Mila Gučetić, drugo mjesto Ubavka Gašić. Mila Gučetić je treća u ovoj disciplini

i među seniorkama.

Još jedan „het-trik“ smučara SSK-u kombinaciji među seniorima najbolji je Milorad Lučić, drugi je Nenad Gašić, a treći Miroslav Lučić.

U kombinaciji među seniorkama Mila Gučetić je druga.

Članovi Kluba dobrovoljno obavljaju remont skilifta

Ubavka Gašić je najbolja u kombinaciji u konkurenciji starijih juniorki, a Zdravko Zrnić treći u kombinaciji među mlađim juniorima.

Dvadeset treće republičko prvenstvo u klasičnim smučarskim disciplinama održano je 1. i 2. marta 1969. godine na Komaru kod Travnika. Mada SSK zauzima drugo mjesto u ekipnoj konkurenciji, primjetno je zaostajanje za ekipom Romanije koja ubjedljivo preuzima primat u smučarskom trčanju u Republici. I u klupskoj aktivnosti primjetno je zaostajanje u radu sa smučarskim trkačima.

Uostalom i rezultati na Prvenstvu na Komaru najbolje govore: među omladincima Mladen Karić je drugi, a Vitomir Ždralje treći. Druga

mjestra pripadaju i štafetama seniora i omladina. Nekada su spiskovi uspjeha trkača sekcije SSK na ovakvima takmičenjima bili mnogo, mnogo dužil

U toku marta 1969. godine bilježimo još jedan vrijedan uspjeh članova SSK. U Kranjskoj Gori je održano Međunarodno studentsko prvenstvo Jugoslavije, na kome je nastupila i studentska reprezentacija Sarajeva, u kojoj su među četiri člana bila i dva smučara SSK Dejan Gašić (Mašinstvo) i Dragan Dedić (Viša škola za socijalne radnike). U okviru zvaničnog takmičenja reprezentacija Sarajeva zauzela je treće mjesto, iza Graca i Minhena. Održano je i takmičenje domaćih ekipa, na kome su Sarajlije zauzele prvo mjesto, ispred Ljubljane i Maribora.

Sa 24. republičkog prvenstva u alpskim disciplinama, koje je od 20. do 22. februara 1970 godine održano na Jahorini, nažalost, nemašto kompletne rezultate. No, nadmoćnost Sarajevskog smučarskog kluba u alpskom smučanju i dalje je izrazita.

U spustu za seniore Milorad Lučić osvaja prvo, a Branko Arevski drugo mjesto.

Vesna Dugonjić je nova republička prvakinja u spustu u konkurenciji seniora.

Marina Gučetić je najbolja u spustu među juniorkama.

Ubavka Gašić postiže najbolje vrijeme u slalomu među seniorkama.

Marjan Kalman je republički prvak u slalomu u konkurenciji mlađih juniora.

Ubavka Gašić je najbolja i u veleslalomu u trci senioreki.

Marina Gučetić osvaja prvo mjesto u konkurenciji starijih juniorki u veleslalomu.

Ubavka Gašić je najbolja i u kombinaciji među seniorkama.

Republičko prvenstvo u klasičnim disciplinama, 24. po redu, održano je na Veličkom polju na Igmanu 1. februara 1970. godine. Od smučara SSK vrijedan plasman zabilježio je jedino Radovan Pržulj, koji je pobijedio u konkurenciji mlađih omladinaca.

ubavka gašić bez konkurenčije

Kroz cijeli ovaj period o kome pišemo Sarajevski smučarski klub razvija intenzivnu aktivnost, pored takmičarskog i na organizacionom planu te planu obuke mlađih smučara, što je aktivnost koja u kontinuitetu traje od ponovnog oživljavanja klupskog djelovanja 1954. O tim djelatnostima Kluba reći ćemo nešto više u posebnom tekstu.

Vratimo se sada takmičarskim uspjesima, koji nisu izostali ni na 25. prvenstvu Bosne i Hercegovine u alpskim disciplinama, koje je od 4. do 7. marta 1971. godine održano na Jahorini. Uspjesi nisu izostali, mada je ovo period u kome uspon dostižu i alpinci i alpinke Smučarskog kluba Jahorina.

Veteran SSK Milorad Lučić na ovom prvenstvu osvaja treće mjesto u spustu za seniore.

Zdravko Zrnić je takođe treći u spustu u konkurenciji juniora.

Među seniorkama u spustu najbolja u Republici je Ubavka Gašić, a dotadašnjoj šampionki Vesni Dugonjić pripada drugo mjesto.

Dragan Dedić osvaja prvo mjesto u takmičenju seniora u slalomu.

Ubavka Gašić osvaja još jedno prvo mjesto, u stvari, odbranila je titulu u slalomu za senior-

ke. Vesna Dugonjić je zauzela treće mjesto u ovoj disciplini.

Lelo Piksa je drugi u slalomu za mlade juniorke, a Mirjana Ćirić treća u slalomu u konkurenciji pionirki.

U veleslalomu za seniore treće mjesto pripada Miloradu Lučiću.

Ubavka Gašić najbolja je i u veleslalomu za seniorke. Na drugom mjestu je, kao i u spustu, Vesna Dugonjić.

U veleslalomu za mlađe omladinice Lelo Piksa je drugi, a Nevenko Trninić treći. Treći je i Goran Petrović u veleslalomu u konkurenciji starijih omladinaca.

Marina Gučetić osvojila je šampionsku titulu u takmičenju starijih omladinki u veleslalomu, a u istoj disciplini među pionirkama Snježana Ćirić je treća.

Aktivnost trkača je zamrla. Među nosiocima medalja na 25. prvenstvu Bosne i Hercegovine u klasičnim disciplinama koje je 6. i 7. marta 1971. godine održano na Palama, ne ma smučara i smučarki SSK. To je posljedica godinu dana ranije donesene odluke da se više ne podržava rad trkača.

demonstriran stari ski-lift

Mada je smučarska sezona 1971/72. bila vrlo bogata aktivnostima Sarajevskog smučarskog kluba, nažalost nismo uspjeli da pronađemo sve rezultate značajnijih takmičenja te zime. Pronašli smo dio rezultata Otvorenog prvenstva SSK u slalomu, koje je na Jahorini održano 30. januara 1972.

U konkurenciji seniora na ovom takmičenju pobijedio je Gramzov (Jahorina), drugi je bio Alihodžić (SSK), a treći Bobušić (SSK). Među starijim pionirima prvi je bio Zoričić (Jahorina), drugi Bracović (Jahorina), a treći Oruč (SSK). U konkurenciji mlađih juniora najbrži je bio Tomek (Jahorina), drugi je Sejman (SSK), a treći Dmitrašinović (SSK).

Iz nepotpunih rezultata 26. prvenstva Bosne i Hercegovine u alpskim disciplinama održanog na Jahorini 4. i 5. marta 1972. vidi se da je Marjan Kalman osvojio titulu republičkog prvaka u slalomu za mlađe juniorе.

U toku ljeta 1972. godine čini se značajan zahvat na planu kompletiranja objekata Sarajevskog smučarskog kluba na Jahorini. Dodatašnji ski-lift, koji je za dvanaest sezona eksploatacije imalo značajnu ulogu na planu konačne afirmacije Jahorine kao izvanrednog smučarskog centra, demontiran je i počela je izgradnja novog, mnogo savremenijeg ski-lifta Sarajevskog smučarskog kluba.

novi ski-lift u pogonu

Svečanost je zakazana za 14. januar 1973. godine. Radovi na postavljanju novog skilifta su završeni i tog dana prvi smučari zvanično su probali kvalitete novog objekta. Opšta ocjena – odličan!

Od značajnijih takmičenja u ovoj sezoni prvo bilježimo nastup na 11. vlašićkom kuppnu, na kome se 25. februara 1973. godine na Vlašiću okupilo 117 smučara i smučarki iz deset bosanskohercegovačkih klubova.

Ibrica Slipičević je na ovom takmičenju u spustu za seniore zauzeo drugo mjesto, a treći je bio Milorad Lučić.

U veleslalomu za seniore Ibrica Slipičević je ponovo drugi, a treće mjesto pripalo je Draganu Dediću.

Dvadeset sedmo prvenstvo Bosne i Hercegovine u alpskim disciplinama održano je na Jahorini od 9. do 11. marta 1973. godine.

Marjan Kalman je republički šampion u spustu za starije omladince, a drugo mjesto pripalo je Nevenku Trniniću.

U spustu u konkurenciji mlađih omladinaca počinje šampionska serija budućeg jugoslo-

venskog prvaka i olimpijskog reprezentativca Ajdina Pašovića kome je pripalo prvo mjesto, dok je drugi Zlatko Oruč, a treći Miron Janić, sva trojica članova SSK.

Nevenko Trninić je prvi u veleslalomu za starije omladince, a na drugo mjesto je potisnuo prvaka u spustu Marjana Kalmana.

I u veleslalomu za mlađe omladince ista troj-

Otvaranje novog klupskog skilifta

ka na vrhu kao i u spustu, samo je ovaj put redoslijed izmijenjen: šampion je Zlatko Oruč, drugi Miron Janić, a treći Ajdin Pašović.

U veleslalomu u konkurenciji starijih pionira titula republičkog prvaka pripada Armanu Galičiću.

Još jednom trojica članova SSK su na čelu: u veleslalomu od pionira prvi je Slaven Isaković, drugi Mario Huterer, a treći Dino Buturović.

Janić, Pašović i Oruč nastavljaju međusobno nadmetanje i u slalomu, a na kraju se ponavlja poredak iz spusta: šampion je Ajdin Pašo-

vić, drugi Zlatko Oruč, a treći Miron Janić.

U konkurenciji starijih pionira u slalomu šampionsku titulu osvojio je Arman Galičić.

U slalomu za mlade pionire opet „het-trik“ takmičara Sarajevskog smučarskog kluba najbolji u Republici je Slaven Isaković, drugi je Goran Gojković, a treći Adi Buturović.

Na kraju sezone začinje se još jedna tradicija, u znak sjećanja na preminulog smučarskog zaljubljenika Jovana Babića Čigija, Sarajevski smučarski klub je odlučio da ubuduće redovno organizuje takmičenje veterana pod nazivom „Čigijev memorijal“. Prvi „Čigijev memorijal“ održan je krajem marta 1973. godine.

Pašović omladinčki šampion Jugoslavije

Smučarska sezona 1973/74. donosi niz priznanja Sarajevskom smučarskom klubu. Povodom 50-godišnjice Smučarskog saveza Jugoslavije za vrijeme Igmanског maršа, 27. januara 1974. Klubu je dodijeljena Zlatna plaketa SSJ, a više značajnih priznanja dobilo je i više smučarskih radnika. Tim povodom, ukazom predsjednika Tita „Ordenom zasluga za narod sa srebrnom zvijezdom“ odlikovani su Ahmed Jažić, Dragan Perović i Zdravko Mićević, a „Ordenom rada sa srebrnim vijencem“ Radoslav Džodžo, Slavko Podkubovšek i Branko Milošević.

Zlatne značke SSJ dobili su: Dragan Perović, Slavko Podkubovšek, Branko Milošević, Radoslav Džodžo, Zdravko Mićević, Ahmed Jažić, Vilko Bać, Žarko Ostojić, Milorad Vladičić, Pinjo Siradž, Zvonko Miletić, Safet Jažić, Albert Škergo, Petar Knežević, Muhammed Krivošić, Zdravko Plavšić, Safet Lakić, Jovan Jankelić, Aleksandar Bošković, Josip Dabo, Doko Kočović, Uglješa Cvijetić, Ubavka Gašić, Milorad Lučić, Milivoje Nikolić, Joco Klidić, Stane Potočar, Savo Golubović, Vlajko Ubavić, Boban Ilić i Saša Novak.

Od klubova, Zlatne plakete SSJ dobili su, pored SSK, još Jahorina, Pale, Jahorina Sarajevo, Travnik i Zenica.

Prvi značajniji takmičarski uspjeh u sezoni 1973/74. zabilježio je stariji omladinac Marjan Kalman koji je na Omladinskom prvenstvu Jugoslavije u Škofjoj Loki osvojio odlično šesto mjesto u slalomu. Ajdin Pašović je u slalomu imao peto mjesto nakon prve trke, ali je u drugoj bio mnogo slabiji i na kraju je bio četrnaesti.

Od 15. do 17. februara 1974. godine Prvenstvo Jugoslavije u alpskim disciplinama za seniore i seniorke održano je na Jahorini. Tehničku organizaciju odlično je obavio Sarajevski smučarski klub, a od članova Kluba najbolje je prošao Marjan Kalman, koji je u slalomu zauzeo sedamnaesto mjesto.

Dvadeset osmo prvenstvo Bosne i Hercegovine u alpskim disciplinama održano je takođe na Jahorini od 22. do 24. februara 1974. godine. Niz odličnih plasmana ponovo bilježe smučari i smučarke SSK.

Ajdin Pašović nema ravnog konkurenta u spustu u konkurenciji starijih juniora osvojio je titulu republičkog šampiona.

Isti uspjeh postiže i Arman Galičić koji je pobijedio u spustu za mlade juniorе.

U veleslalomu u konkurenciji seniora trijumfuje Marjan Kalman, a drugo mjesto pripada Enveru Alihodžiću.

U veleslalomu u konkurenciji seniora trijumfuje Marjan Kalman, a drugo mjesto pripada Enveru Alihodžiću.

U veleslalomu za juniore tri prva mjesta pripadaju članovima Sarajevskog smučarskog kluba: šampion je Arman Galičić, vicešampion Zlatan Oruč, a treći Miron Janjić.

Slađana Milošević osvojila je prvo mjesto u Republici u konkurenciji omladinki u veleslalomu.

Među cicibanima najbolji u veleslalomu je Dario Cvjetić, a treće mjesto osvojio je Saša Dabo.

Arman Galičić je još jednom prvi šampion u slalomu za mlađe omladince.

Armanu Galičiću pripada i prvo mjesto u kombinaciji među mlađim omladincima, dok je treći Zlatan Oruč.

U kombinaciji za seniore drugo mjesto pripalo je Marjanu Kalmanu, a treće Nevenku Trniniću.

U kombinaciji za mlađe omladinke trijumfovala je Slađana Popović.

U konkurenciji starijih juniora sva tri prva mjesta pripala su SSK-najbolji je Slaven Isaković, drugi Srđan Janjić, a treći Senad Hasečić.

U kombinaciji za starije pionire treće mjesto osvojio je Željko Anić.

Nakon Republičkog prvenstva uslijedilo je Omladinsko prvenstvo Jugoslavije u spustu na padinama Goltea iznad Maribora. Ajdin Pašović je iznenadio sve favorite i osvojio titulu državnog prvaka u konkurenciji starijih omladinaca ostavivši gotovo sekundu iza se-

be Rečnika iz Branika i Polajnera iz Tržiča. Ovom pobjedom mladi Sarajlija najavio je dalji prodor u vrh jugoslovenskog smučanja koji će kasnije rezultirati titulom seniorskog šampiona i olimpijskog reprezentativca na Zimskim olimpijskim igrama u Innsbruku 1976. godine.

Pri kraju sezone manja grupa smučara SSK učestvovala je 9. i 10. marta 1974. na 12. vlašićkom kupu, gdje je u slalomu za mlađe omladinke prvo mjesto pripalo S. Popović, a drugo S. Isaković. U konkurenciji ciclba na drugi je bio G. Rapajić.

Na kraju sezone, prilikom godišnje skupštine koja je održana 29. maja 1974. godine proslavljene su i dvije decenije od ponovnog ozivljavanja klupske aktivnosti. Bila je to prilika da se stariji članovi prisijete, a mladi nešto

Uvijek spremni organizatori takmičenja

Učesnici Godišnje skupštine Kluba

više saznavaju o vremenima kad se po nekoliko sati išlo pješice od Pala do Jahorine pod punim opterećenjem sa više pari skija, kad je bio uspjeh ako se u toku jednog dana, za vrijeme treninga, dva puta moglo sputniti sa Šatora.

Prohujala su vremena, Klub je rastao iz godine u godinu građen rukama stotina i hiljada ljubitelja smučanja, čineći istovremeno od svih njih jedinstvenu složnu porodicu koja je kamen po kamen zidala jedinstveni sportski kutak na Jahorini, tada već poznatom zimsko-sportskom centru, čije se ime pročulo širom Jugoslavije i van njenih granica.

Klub se u ovom periodu afirmisao kao vrelo smučarskih talenata, izvanredan organizator značajnih takmičenja i u svemu jedan od najuzornijih sportskih kolektiva u Bosni i Hercegovini.

Na ovoj godišnjoj skupštini dodijeljena su i prigodna priznanja najzaslužnijim članovima i članicama SSK. Plaketu za 20-godišnji rad dobili su Uglješa Cvijetić, Josip Dabo i Nikola Zagorac.

Plakete za 15-godišnji rad u Klubu dodijeljene su Naseru Alihodžiću, Đoki Kočoviću, Saćiru Drinjaku, Ragibu Hasečiću, Mići Lučiću, Vladanu Šušnjaru, Aci Boškoviću, Rajku Tepavčeviću, Edi Frimlu i Zdenki Mihajlović.

Zahvalnice su dobili: Dragutin Kosovac, Dane Maljković, Borivoje Ostojić, Miroslav Popović, Nezir Zildžić, Duško Đapa, Branimir Sejman, Miloš Janjić, Slobodan Gašić, Nenad Gašić, Dejan Gašić, Ubavka Gašić, Osman Hadžić, Boro Erbez, Ahmet Jažić, Safet Jažić, Murat Jažić, Fikret Jažić, Ibro Slipičević, Nebojša Bobušić, Arif Trbonja, Miloš Rutar, Ljilja Kukić, Zvonko Miletić, Dragan Perović, Zdravko Mićević, Dubravko Pavić, Mirko Kovačević i Slavko Krišto, te čitav niz radnih kolektiva, smučarskih i drugih sportskih društava.

U radnom dijelu ovog skupa značajna pažnja posvećena je pitanju oživljavanja aktivnosti smučara trkača, čijim planovima je data puna podrška s obzirom na tradiciju i realne perspektive ovog sporta koji je svojevremeno činio značajan dio klupske djelatnosti.

Na Skupštini je podržana i ideja o gradnji jedne manje klupske skakaonice na Jahorini s ciljem da se oživi skakački sport u Republici. Međutim zbog nedostatka sredstava ideja nije doživjela realizaciju. Inače, između dvije godišnje skupštine u Dom „Mladost“ uvedeno je centralno grijanje, izgrađen je depandans, izmijenjen kompletan namještaj...

Na kraju je izabran novi Upravni odbor Sarajevskog smučarskog kluba na čijem je čelu i dalje Radoslav Džodžo. Za članove Upravnog odbora još su izabrani: Pero Aksentović, Enver Alihodžić, Naser Alihodžić, Anton Antić, Uglješa Cvijetić, Josip Dabo, Šaćir

Drinjak, Dušan Đapa, Eduard Frimel, Osman Hadžić, Ragib Hasečić, Hamdija Isaković, Branko Ivanić, Miloš Janjić, Fahrudin Kulešović, Dubravko Pavić, Vladimir Pelešić, Miroslav Popović, Vinko Rebac, Branimir Semjan, Ibro Slipičević, Vladan Šušnjar, Rade Torlić i Nezir Zildžić.

Ove sezone Klub se odlučio za kupovinu jedne manje mašine za tabanje staza. Firma „Prinot“ iz Italije isporučila je svoj model P 15 za ondašnjih 98.000 novih dinara. Bila je to mašina skromnijih mogućnosti, ali je mnogo značila za uređenje staza.

pašović seniorski šampion jugoslavije

Početkom smučarske sezone 1974/75. obnovljeno je takmičenje za Jahorinski kup, koje se po prvi put budiće i za Evropski smučarski kup. Zbog ranijih poremećaja u programu Evropskog kupa na Jahorini su 17. i 18. januara 1975. vožena dva spusta. U sastavu reprezentacije Jugoslavije nastupio je i tadašnji juniorski šampion Ajdin Pašović. U prvom spustu Pašović je zauzeo 36., a u drugom odlično 23. mjesto. Bolje od naših reprezentativaca bio je plasiran jedino Dušan Gorišek, u prvoj trci na 20., a u drugoj na 14. mjestu. Istovremeno Klub je bio uspješan organizator i Svjetskog kupa za žene – „Zlatne lisice”, koja se, zbog nedostatka snijega na Pohorju, „preselila” na Jahorinu.

Na Jahorini je 5. i 6. marta 1975. godine održano Prvenstvo Jugoslavije u spustu, prvo za omladince i omladinke, a potom za seniore i seniorke. U konkurenciji starijih omladinaca član Sarajevskog smučarskog kluba Ajdin Pašović nije uspio da odbrani ranije osvojenu titulu. Pripalo mu je drugo mjesto, iza Andreja Rečnika iz mariborskog „Branika”.

Međutim, Pašović sutradan nastupa i u konkurenciji seniora i postiže veliki uspjeh – postaje seniorski šampion Jugoslavije, ostavivši

iza sebe Andreja Kozelja iz Branika i Dušana Gorišeka iz Radovljice.

Dvadeset deveto prvenstvo Bosne i Hercegovine u alpskim disciplinama održano je na Jahorini 15. i 16. marta 1975. godine. Na ovom prvenstvu nije učestvovao Ajdin Pašović, koji u to vrijeme bilježi uspjehe na

Pobjednica prvog takmičenja za Svjetski kup na Jahorini bila je Ane-Mari Prel

Trener jugoslovenske reprezentacije Tone Vogrinec i Ajdin Pašović

Događaj zimske sezone 1975/76. u svijetu bile su 12. zimske olimpijske igre, kojima je krajem januara i početkom februara 1976. godine bio domaćin austrijski grad Innsbruk. Jedan od događaja koji se u istoriji sporta bilježe krupnim slovima, a na njemu je po prvi put zvanično i Sarajevski smučarski klub, odnosno jedan njegov takmičar – Ajdin Pašović.

Zahvaljujući izvanrednim rezultatima u dvije prethodne sezone, Pašović ostao u jugoslovenskoj reprezentaciji i, pokazavši najbolju formu u prvo vrijeme, kao prvi bosanskohercegovački smučar, predstavljao je našu zemlju na zimskim olimpijskim takmičenjima.

— Čast je biti prvi takmičar iz BiH učesnik jedne olimpijade. To osjećanje je teško riječima opisati — izjavljuje tada Ajdin. — Međutim, ima to i svoju drugu stranu medalje. Očekuje se od mene da napravim čudo, malte da pobijedim Klamera. Objektivno, to je nemoguće. Zato bi za mene, možda, bilo bolje da nisam prvi, da je neko ranije „probio led“. Onda bih vozio sa manje psihičkog opterećenja...

O olimpijskom spustu tog 5. februara 1976. godine štampa je pisala pod naslovima poput onog „Brži od sjenke“. Odnosilo se to, naravno, na ljubimca austrijske publike Franca Klamera koji je ovim trijumfom opravdao sva nadanja domaćih navijača. U toj erupciji

odošvljena jedan naoko beznačajan rezultat pažljivo je zabilježila naša štampa, Ajdin Pašović je u trci Klamerovog velikog trijumfa osvojio 41. mjesto.

Četrdeset prvi na svijetu, to nije mala stvar, naprotiv...

— Spust je postao nauka — rekao je Pašović nakon trke. — Da, baš nauka. Dvadesetak stručnjaka radi za Klamera, na primjer. Franc Klamer trenira na snijegu punih deset mjeseci, a meni je od aprila do avgusta jedino preostalo da malo trčkaram kod kuće...

Gledano i iz ovog ugla, pa i svih ostalih, 41. mjesto Ajdina Pašovića na 12. zimskim olimpijskim igrama u Innsbruku zlatnim slovima ostaje zabilježeno u istoriji bosanskohercegovačkog smučanja.

Pašović je, inače, nastupio i u slalomu, ali u velikoj želji da ostavi što bolji dojam na velikoj sceni nije završio prvu vožnju.

Pašović te godine ponovo nastupa za jugoslovensku reprezentaciju na Jahorini 5. i 6. marta 1976. godine na Jahorinskom kupu. U spustu, u konkurenciji kasnijih asova Svjetskog kupa Fajta, Curbrigena, Gensbihlera, Špisa, Bernardija pripada mu 37. mjesto. Startovao je i u slalomu, ali nije završio prvu vožnju.

vrijeme šampiona

Od 17. novembra 1976. godine Klub dobija novo, odnosno staro ime. Naime, ovog dana održana je vanredna skupština, na kojoj je donesena odluka o pristupanju Kluba Sportskom društvu Sarajevo i uzimanje imena Smučarski klub Sarajevo. Istovremeno je donesena odluka o pristupanju dotadašnjeg Smučarskog kluba Trebević Smučarskom klubu Sarajevo, koji je nosilac razvoja kvalitetnog smučanja u Sarajevu. Za novog predsjednika Kluba izabran je Osman Hadžić, a generalnog sekretara Saša Novak.

Vrijeme donosi i nove šampione. Na Republičkom prvenstvu u alpskim disciplinama za mlađe kategorije, koje je početkom februara 1977. godine održano na Jahorini, nova generacija Smučarskog kluba Sarajevo osvaja simpatije i titule.

Saša Dabo je republički prvak u slalomu za pionire, a Zoran Militar drugi u slalomu među cicibanima.

Amila Buturović najbolja je u republici u slalomu u konkurenciji starijih pionirki, a potom prvo mjesto osvaja i u veleslalomu.

Zoran Militar, poslije drugog mesta u slalomu, penje se za stepenicu više u velesla-

lomu – prvi je među cicibanima. Treće mjesto u ovoj konkurenciji pripada Ranku Vraniću.

Saša Dabo osvaja prvo mjesto i u veleslalomu za mlađe pionire.

U seniorskoj konkurenciji alpinci i alpinke

Osman Hadžić

Takmičari i rukovodioci Kluba na Republičkom prvenstvu 1977.

Smučarskog kluba Sarajevo dominiraju u republičkoj konkurenciji. Na 31. republičkom prvenstvu, održanom na Jahorini od 25. do 27. februara 1977. godine, vjerovatno je postignut rekord po broju trofeja koji su pripali jednom klubu.

Gotovo sve titule osvajaju takmičari i takmičarke SK Sarajevo. No, podimo redom:

Arman Galičić je prvak u spustu u konkurenciji seniora.

Vedrana Perić je šampionka u spustu za omladinke.

Slaven Isaković je najbolji u Republici u spustu za omladince.

Ajdin Pašović trijumfuje u slalomu u konkurenciji seniora, drugi je Enver Alihodžić, a treći Predrag Zoričić.

Arman Galičić je prvak u slalomu za starije omladince, a drugi je Željko Anić.

Adi Buturović je šampion u slalomu za mlađe omladince, drugi je Robert Brudar, a treći Slaven Isaković.

Snježana Kureš je najbolja u slalomu u konkurenciji starijih omladinki, Vedrana Perić osvaja drugo, a Dajana Mavráković treće mjesto u ovoj konkurenciji.

Ajdin Pašović pobijeduje i u veleslalomu među seniorima, a iza njega slijede Nevenko Trninić i Enver Alihodžić.

Dajana Mavráković trijumfuje u veleslalomu za starije omladinke, druga je Snježana Kureš, a treća Vedrana Perić.

Željko Anić je najbolji u veleslalomu u konkurenciji starijih omladinaca, a drugi je Arman Galičić.

Silvija Brudar je šampionka u veleslalomu među mlađim omladinkama.

Slaven Isaković pobijeduje u veleslalomu za mlađe omladince, a treće mjesto osvaja Srdjan Janjić.

U kombinacijama na prvim mjestima poredili su se smučari i smučarke SK Sarajevo: Dobro Šuko među seniorima, Snježana Kureš među starijim omladinkama, Arman Galičić među starijim omladincima, a Slaven Isaković u konkurenciji mlađih omladinaca.

snježana kureš druga u jugoslaviji

U sezoni 1977/78. Smučarski klub Sarajevo bilježi nove uspjehe na jugoslovenskoj sceni. Na Omladinskom prvenstvu Jugoslavije u alpskim disciplinama na Velikom brdu kod Škofje Loke, februara 1978. godine, SK Sarajevo zauzima peto mjesto u ekipnoj konkurenciji, a Snježana Kureš je izvanredna druga u veleslalomu među starijim omladinckama. Silvija Brudar je sedma u kombinaciji kod starijih omladinki, dok je Željko Anić deveti u spustu i slalomu, a sedmi u kombinaciji.

Pokazuje se da bi bila načinjena velika greška da svojevremeno nije podržan plan na oživljavanju sekcijske smučara trkača. Naime, već su stasale nove generacije šampiona Smučarskog kluba Sarajevo u ovoj disciplini. Njen predvodnik je Dragan Pandurović, koji je republički šampion u konkurenciji mlađih članova na 32. prvenstvu BiH, koje je na Vlašiću održano 11. i 12. marta 1978. godine.

Još jednu titulu osvajaju smučari SK Sarajevo na ovom prvenstvu: Omer Mahmutović je prvi među članovima, a treće mjesto u konkurenciji starijih omladinaca pripalo je Marijanu Samardžiću.

Na „Čičinom memorijalu“ te godine najbolje je bio plasiran Husnija Drugovac, drugi među mlađim omladincima.

Na 32. republičkom šampionatu u alpskim disciplinama nije ponovljen fenomenalni rezultat iz prethodne godine, ali berba trofeja je, ipak, uspješna.

Ajdin Pašović osvaja još jednu titulu republičkog prvaka — prvi je u slalomu u konkurenciji seniora. Drugo mjesto pripalo je Predragu Zoričiću.

Vedrana Perić je najbolja u slalomu među starijim omladinkama, a iza nje slijede Snježana Kureš i Silvija Brudar.

Duško Anić je prvi u slalomu među mlađim omladincima, drugi je Robert Brudar, a treći Slaven Isaković.

Amila Buturović je republička prvakinja u slalomu u konkurenciji mlađih omladinckama.

Goranu Rapajiću pripada prvo mjesto u slalomu za starije pionire, a S. Perišiću treće mjesto.

Sanja Isaković je imala najbolje vrijeme u

SSK kao organizator Armijskog prvenstva na Jahorini 1978.

slalomu među starijim pionirkama, dok je S. Trbonja bila druga. Među mlađim pionirima Zoran Militar je treći.

Predrag Zoričić je trijumfovao u veleslalomu za članove ispred Envera Alihodžića, a Adi Buturović je drugi u veleslalomu u konkurenciji starijih omladinaca.

Vedrana Perić je prva u veleslalomu za starije omladinke, a drugo mjesto osvojila je Silvija Brudar.

Slaven Isaković je najbolji u veleslalomu među mlađim omladincima, a iza njega slijede Robert Brudar i Srđan Janjić.

Goran Rapajić je šampion u konkurenciji starijih pionira.

Sanja Isaković osvaja prvo mjesto u veleslalomu za starije pionirke, a druga je Minja Hrišković.

podvig pandurovića

Sarajevo je 18. maja 1978. godine dobilo organizaciju 14. zimskih olimpijskih igara. Pored uključivanja velikog broja aktivista Smučarskog kluba Sarajevo u pripreme ove najveće sportske manifestacije ikad održane u našoj zemlji, i u samom Klubu je intenzivirana aktivnost, kako bi se i na takmičarskom planu spremno dočekala olimpijska budućnost. U decembru 1978. godine na godišnjoj konferenciji tako je donesena odluka da Aj-

Nikola Prodanović

din Pašović ubuduće bude profesionalni trener za alpske discipline. Izabrano je i novo klupsko rukovodstvo, a za novog predsjednika izabran je Nikola Prodanović, a generalni sekretar i dalje je Saša Novak. Izabran je i Izvršni odbor, na čijem je čelu Fahrudin Kulenović.

Prvo veče takmičenje u sezoni 1978/79. bio je „Čičin memorijal“, održan na Sokocu 20. januara 1979. godine. Dragan Pandurović nastavlja sa serijom odličnih rezultata i osvaja prvo mjesto u konkurenciji mlađih članova. Još četiri smučara SK Sarajevo plasirana su među prva tri: Vujadin Todorović je drugi, Dževad Šehić treći među starijim omladincima, dok je među članovima Ostoja Čečar drugi, a Omer Mahmutović treći.

Pravi podvig zabilježio je Dragan Pandurović na „Igmanskom maršu“ 28. januara 1979. godine. U konkurenciji najboljih jugoslovenskih trkača, smučar SK Sarajevo stigao je prvi na cilj ispred dvojice reprezentativaca Slovenije.

Kad smo već kod trkača, da pogledamo i rezultate na Republičkom prvenstvu, koje je u prvoj polovini februara održano na Vlašiću.

SMUČARI-TITO IN JAHORINA

Radno predsjedništvo Godišnje konferencije

Fahrudin Kulenović

Među mlađim članovima najbolja je trojka SK Sarajevo: šampion je Dragan Pandurović, drugi Marinko Samardžić, a treći Pero Jozić.

Ostoja Čečar je prvak u konkurenciji članova, a drugi je Omer Mahmutović.

Vujadin Todorović bio je najbolji među starijim omladincima, a Nenad Lale treći među mlađim omladincima.

Prva je i štafeta starijih omladinaca u sastavu: Dževad Šchić, Nenad Lale i Vujadin Todorović.

U konkurenciji seniorskih štafeta dva prva mesta osvaja SK Sarajevo. U najboljem sastavu su Omer Mahmutović, Milovan Jeftović i Dragan Pandurović, a na drugom mjestu su Ostoja Čečar, Pero Jozić i Marinko Samardžić.

Na Republičkom prvenstvu u alpskim disciplinama, održanom na Jahorini 11. i 12. mar-

Učesnici tradicionalnog takmičenja na kraju sezone

ta 1979. godine, smučari i smučarke Smučarskog kluba Sarajevo postigli su slijedeće zapaženje rezultate:

Ajdin Pašović je pobijedio u veleslalomu za članove, Miodrag Zoričić je osvojio treće mjesto u ovoj konkurenciji, a Slaven Isaković je bio treći u veleslalomu za starije omladince.

Silvija Brudar trijumfovala je u slalomu u

Dragutin Braco Kosovac — među najaktivnijima

konkurenčiji starijih omladinki, a Amila Buturović pripalo je treće mjesto.

Slaven Isaković je bio najbolji u slalomu među starijim omladincima, ispred Adija Buturovića.

U veleslalomu za mlađe omladince prvi je Robert Brudar.

U veleslalomu za mlađe omladinke Amila Buturović je prva, a Elzeta Hodžić treća.

U veleslalomu među starijim pionirkama najbolja je Sanja Isaković, a Zoran Militar je treći u istoj disciplini u konkurenciji mlađih pionira.

Mlađe pionirke Mirela Pašović i Ana Lavicki osvojile su u veleslalomu drugo, odnosno treće mjesto.

Na kraju sezone, na tradicionalnom „Čigijevom memorijalu“ okupili su se, kao i ranijih godina, smučari veterani. U konkurenčiji smučarki najbolja je bila Gordana Simić, Sead Nožić pobijedio je u grupi od 45. do 49. godišta, Vladimir Pajić u grupi rođenih između 1940. i 1944. Vlajko Petrović u grupi 1935–39, Aco Bošković u grupi 1930–34, Mensur Hrelja u grupi 1925–29, Dragoš Bogdanović u grupi 1920–24, a Jakica Kamenjašević u grupi rođenih prije 1920. godine.

brdar pašovićevim stopama

Na startu smučarske sezone 1979/80., na „Čičinom memorijalu”, koji je održan 20. januara 1980. godine, istog dana kada je Bojan Križaj u Vengenu kao prvi Jugosloven trijumfovao u jednoj trci Svjetskog kupa, Dragan Pandurović je pobijedio u trci seniora na Sokocu.

Sedam dana kasnije, na „Igmanskom maršu” Pandurović u jugoslovenskoj konkurenciji osvaja odlično treće mjesto kao reprezentativac BiH. Ostoja Čečar bio je u ovoj trci treći.

Domaćin Republičkog prvenstva u alpskim disciplinama za starije kategorije bila je Jahorina 8. i 9. marta, a za mlade kategorije Vlašić 16. februara 1980. U međuvremenu, „zahvaljujući” ponudama iz drugih klubova, pričinio se osuo takmičarski kadar, ali Klub, ipak, nije oskudijevao u šampionima.

Predrag Zoričić je republički prvak za ovu sezonu u konkurenciji seniora u slalomu, a drugi je Miodrag Zoričić.

Slaven Isaković je najbolji u slalomu za starije omladince, a drugo mjesto pripada Robertu Brudaru.

U konkurenciji mlađih omladinaca u slalomu

prvi je Saša Dabo, a drugi Damir Džafić, dok je Sanja Isaković druga među mlađim omladinckama u istoj disciplini takođe druga.

U veleslalomu za seniore šampion je Ajdin Pašović, drugi je Predrag Zoričić, a treći Miodrag Zoričić.

U veleslalomu za seniorke Silvija Brudar je druga, a Dajana Mavrković treća.

Slaven Isaković je republički prvak u veleslalomu za starije omladince.

Šampionsku titulu u konkurenciji starijih omladinki u veleslalomu osvaja Amila Buturović.

Damir Džafić bio je najbrži u veleslalomu među mlađim omladincima.

Ozrenka Selimović je prva, Elzeta Hodžić druga, a Sanja Isaković treća u veleslalomu za mlađe omladinke.

Na Vlašiću, na takmičenju alpinaca i alpinki mlađih kategorija, Ognjen Militar je treći u veleslalomu za cicibane, Zoran Militar drugi u slalomu među starijim pionirima, Mirela Pašović prva, a Ana Lavicki druga u konku-

renciji mlađih pionirki u slalomu. Mirela Pašović potvrdila je prvo mjesto i u veleslalomu za mlađe pionirke.

Republičko prvenstvo u klasičnim smučarskim disciplinama održano je na Palama 29. i 30. marta 1980. godine.

Dragan Pandurović nastavlja seriju odličnih rezultata, prvi je u konkurenciji seniora, a treće mjesto u ovoj trci pripalo je Ostoji Čečaru.

U trci omladinaca trojica takmičara SK Sarajevo dijele medalje: prvi je Vujadin Todorović, drugi Marinko Samardžić, a treći Dževad Šehić.

Među mlađim omladincima Izet Bjelica je treći.

Štafeta SK Sarajevo, u sastavu Dževad Šehić, Marinko Samardžić i Vujadin Todorović, prva je u konkurenciji starijih omladinaca, a

štafeta mlađih omladinaca (Nenad Lale, Dragan Jeftović i Izet Bjelica) je druga.

Na Palama je 1980. godine (28. i 29. februara) održano i Prvenstvo Jugoslavije u klasičnim disciplinama. Štafeta SK Sarajevo (Ostoja Čečar, Omer Mahmutović i Dragan Pandurović) osvojila je četvrto mjesto na ovom šampionatu.

Iako još uvijek bez vrhunskih rezultata na velikim takmičenjima, veliki uspjeh ostvario je Robert Brudar. Pripremajući se za 14. zimske olimpijske Igre, SSJ je odlučio da obnovi i reprezentaciju u spustu, u kojoj će biti okupljeni najtalentovani mlađi za ovu atraktivnu disciplinu da bi najbolji od njih nastupili na olimpijskim takmičenjima u Sarajevu 1984. godine. Na osnovu rezultata na test-takmičenju u reprezentaciju je uvršten i član SK Sarajevo Robert Brudar. Bio je to prvi korak mlađog Brudara na stazi kojom je ranije koračao Ajdin Pašović, stazi što vodi značajnijim rezultatima, koji će uslijediti.

Predrag Zoričić i Sanja Isaković bili su najuspješniji članovi Smučarskog kluba Sarajevo na Republičkom prvenstvu za sezonu 1980/81. koje je 14. i 15. marta 1981. održano na Jahorini. Oboje su postali dvostruki republički prvaci, u slalomu i veleslalomu, Predrag u konkurenciji seniora, a Sanja među mlađim omladinkama.

U slalomu za seniore Miodrag Zoričić je bio drugi, a Adi Buturović treći, dok je Miodrag Zoričić drugo mjesto potvrdio i u veleslalomu. U slalomu među mlađim omladinkama treće mjesto pripalo je Ozrenki Selimović.

U veleslalomu u konkurenciji senioreki drugo mjesto pripalo je Silviji Brudar, a u veleslalomu za starije omladince Jasminu Pašoviću bronzana medalja.

U slalomu za starije omladinke šampionka je Amila Buturović, a druga Elzeta Hodžić.

Robert Brudar bio je najbolji u slalomu u konkurenciji starijih omladinaca, ispred

klupskog druga Gorana Rapajića.

Republičko prvenstvo u smučarskom trčanju za starije kategorije održano je na Palama 7. i 8. marta. Dvije štafete SK Sarajevo (članovi i omladinci) osvojile su druga mesta, a Omer Mahmutović je treći u konkurenciji članova.

Reprezentativac u spustu Robert Brudar napreduje na jugoslovenskoj rang-listi, osvojio je i prvu saveznu medalju. Na Juniorskom prvenstvu Jugoslavije u spustu na Kobli Brudar je pripalo treće mjesto. Nastupio je Robert i u seniorskoj konkurenciji i osvojio osmo mjesto.

Dva člana Smučarskog kluba Sarajevo, Robert Brudar i Slaven Isaković, nastupila su, u sastavu jugoslovenske reprezentacije, i na Jahorinskom kupu 11. i 12. marta 1981. godine, takmičenju koje je bodovano za Evropski kup. Brudar je pao i u slalomu i u veleslalomu, a Isaković zauzeo 74. mjesto u slalomu.

brdar prvak jugoslavije

Najveće uspjehe u sezoni 1981/82. zabilježio je spustaš Robert Brudar. Prvo je 19. februara 1982. godine, dana u kome je prvi put organizovano jedno takmičenje na olimpijskim terenima Bjelašnice, osvojio bronzanu medalju na Prvenstvu Jugoslavije u spustu u konkurenciji seniora. Pred kraj sezone (25. marta) Robert Brudar se okitio još vrijednjim trofejom, postao je prvak Jugoslavije u spustu među starijim omladincima, na takmičenju koje je održano na Kobli. Inače, na Bjelašnici je Brudaru pripalo i peto mjesto u kombinaciji.

Republičko prvenstvo u alpskim disciplinama za starije kategorije održano je u martu na Jahorini. Jedanaest titula osvojili su smučari i smučarke SK na ovom takmičenju.

Predrag Zoričić pobijedio je u spustu za seniora.

Silvija Brudar bila je najbolja u konkurenciji senioreki u spustu.

Robert Brudar je trijumfovao u spustu za starije omladince, a drugo mjesto pripalo je Jasminu Pašoviću.

Siniša Paradina je šampion u spustu u kon-

kurenciji mlađih omladinaca, a drugi je Branko Popović.

Sanja Isaković imala je najbolje vrijeme u spustu za mlađe omladinke, ispred klupske drugarice Snježane Trbonja.

Robert Brudar je pobijedio u slalomu za starije omladince, a treći je bio Jasmin Pašović.

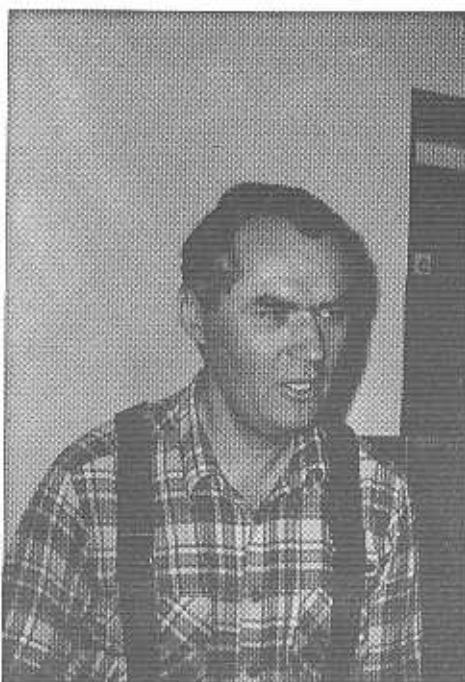
Robert Brudar

Sa Godišnje konferencije

Mitar Aleksić

U konkurenциji starijih omladinki Božica Hodžić je bila druga, a treća Ozrenka Šešović.

Siniša Paradina osvojio je prvo mjesto u slalomu u konkurenциji mlađih omladinika.

Sanja Isaković nije imala ravne konkurenke u slalomu za mlađe omladinke.

U veleslalomu za seniore Adi Buturović bio drugi, a Silvija Brdar u veleslalomu seniorke takođe druga.

Jasmin Pašović trijumfovao je u veleslalomu u konkurenциji starijih omladinaca.

Branko Popović bio je najbolji među mlađim omladincima u veleslalomu, a drugo mjesto osvojio je Siniša Paradina.

Sanja Isaković osvojila je titulu republike prvakinje i u veleslalomu za mlađe omladinke, a treća u ovoj trci bila je Snežana Tomačević.

Republičko prvenstvo u alpskim disciplinama

ma za mlađe kategorije održano je na Vlašiću.

Zoran Perušina pobijedio je na ovom takmičenju u veleslalomu u konkurenciji mlađih pionira.

Aida Selimović bila je najbolja u veleslalomu među mlađim pionirkama, drugo mjesto osvojila je Veada Pašić, a treće Irena Mandić.

Mirela Pašović osvojila je prvo mjesto u konkurenciji starijih pionirki u veleslalomu.

Krajem sezone veliki uspjeh postigla je i Silvija Brdar, osvojivši prvo mjesto na Otvorenom prvenstvu Slovenije u spustu, koje je održano na Kobilji.

U konkurenciji trkača, na Republičkom prvenstvu, koje je 13. i 14. marta 1982. održano u Dvorovima kod Pala, treće mjesto osvojio je Marinko Samardžić.

U Kluzu već tri godine, u okviru sekcije klasičnih disciplina, djeluju i biatlonci. Na Republičkom prvenstvu u biatlonu, koje je na Palama održano 30. i 31. januara, članu SK Sarajevo Siniši Lasici pripala je brončana medalja.

Na početku sezone, 28. decembra 1981. od-

ržana je i Konferencija SK Sarajevo, na kojoj su povoljno ocijenjena dostignuća Kluba, od kojih je svakako najvrijednije to da Smučarski klub Sarajevo danas broji oko 500 aktivnih i oko 1.000 pomažućih članova.

Dom „Mladost“ opremljen je novim namještajem, prostorije su svježe okrećene, a za ski-lift nabavljeni su svi potrebni rezervni dijelovi. Samo u objekte uloženo je u period između dvije konferencije oko milion novih dinara.

Ovom prilikom izabранo je i novo Predsjedništvo, na čijem se čelu nalazi Mitar Aleksić, dok je za generalnog sekretara izabran Arif Trbonja. Ostali članovi Predsjedništva su: Nikola Prodanović, Aleksander Trumić, Milovan Jeftović, Jovan Jankelić, Slavko Krišto, Ajdin Pašović, Kemal Jusufbegović, Fahrudin Kulenović, Hinko Brdar, Amila Buturović, Josip Dabo, Nikola Zagorac, Aleksandar Bošković, Borislav Komljenović i Aleksander Novak.

Kraj je ovo samo jedne stranice u vječito otvorenoj knjizi Smučarskog kluba Sarajevo, na čijim stranicama će u godinama i decenijama što će pred nama biti ispisano bezbroj priča o novim šampionkama i šampionima. Neki od njih to su postali već u vrijeme dok je knjiga bila u štampariji.

počasno mjesto boškoviću

Svaka generacija imala je svoje ljubimce, šampione i šampionke koji su bili uzor generacijama što su dolazile. Smjenjivali su se najbolji, ali mijenjali su se i uslovi, konkurenčija, samo smučanje. Pokušavajući da načinimo, ako je to uopšte moguće, koliko-toliko objektivnu rang-listu najboljih takmičara i takmičarki u istoriji Kluba, odlučili smo se za anketu među starijim članovima. Od pristiglih odgovora napravili smo spisak šampiona i šampionki koji su ostavili najviše traga u decenijama što su za nama. Rukovodili smo se sljedećim pravilom: za prvo mjesto na jednom anketnom listiću tri glasa, za drugo dva, a treće jedan glas.

Evo i rezultata:

Prvo mjesto i titulu nezvanično najboljeg smučara u istoriji Kluba pripalo je Aleksandru Boškoviću (49 bodova). Na drugom mjestu je Ajdin Pašović (27 bodova), a treći je Safet Jažić (16 bodova). Četvrti je Dejan Gašić (12 bodova), a plasman od petog do devetog mjeseta dijele Robert Brudar, Katica Šporer, Milorad Lučić, Grujo Samardžić i Milan Poluga (po 9 bodova).

Katica Šporer je najuspješnija takmičarka u klupskoj istoriji. Slijede: Vladan Šušnjar,

Ahmed Jažić, Ubavka Gašić, Boban Ilić, Nenad Gašić, Rajko Tepavčević, Željko Šatni, Murat Jažić, Nikola Zagorac i Leo Knap (po 6 bodova).

trofeji bez broja

Tijesno je u stanu Aleksandra Boškovića za sve trofeje koje je u dugoj smučarskoj karijeri sakupljao na smučarskim terenima širom Jugoslavije, pa i van naših granica. Da bi se, koliko-toliko, dobila slika o toj bogatoj kolekciji pitamo za broj, a šampion odgovara:

— Ne znam, zaista ne znam, jedino da izbrojimo...

Izbrojali smo titule republičkog prvaka, tri-naest ih je od 1948. godine kada je bio trostruki juniorski šampion Bosne i Hercegovine, pa do 1962. kada je završio takmičarsku karijeru. Te 1948. bio je 4. u smuku i 5. u slalomu na Juniorskom prvenstvu Jugoslavije u Kranjskoj Gori, 1949. trostruki republički prvak i šampion Jugoslavije u konkurenциji željezničara (opet u Kranjskoj Gori), te iste godine je i 3. u klasičnoj kombinaciji u Jugoslaviji među juniorima, zatim 4. u smučarskim skokovima i tako redom... Smučar svestranog opredjeljenja, velikih dometa i jugoslovenski reprezentativac, naravno.

— Najvrjednije rezultate u reprezentaciji postigao sam 1954. godine na tromeču najboljih ekipa Jugoslavije, Grčke i Turske u Zirji u Grčkoj kada sam bio treći u kombinaciji,

Zatim, 1955. godine na jednom takmičenju u Turskoj gdje sam zauzeo treće mjesto u smuku i četvrtu u slalomu. I na Šarplaninskom kupu sam dobro vozio za reprezentaciju i bio treći u smuku — kaže Bošković.

Niska uspjeha je bogata, a mogla je da bude i bogatija da nije bilo pehova, po tri loma svake noge, te po jednom rebra, ruke i prsta. Jedna sjajna karijera tako je obilježena šampionskim titulama i pehovima.

Po okončanju takmičarske karijere, kao što to obično rade ljudi sa smučanjem u srcu, ostao je Aleksandar Bošković i dalje u smučanju, u Klubu. Prešao je u trenere i ovim poslom se bavio od 1962. do 1970. godine. I danas je tu, u Klubu, u prvim redovima kad treba nešto uraditi, organizovati neko takmičenje, u Smučarskom savezu BiH, gdje je na čelu alpskih sudija...

— Od prvog dana radim kao elektrotehničar u „Energoinvestu“ i ma koliko to za smučanje izgledalo nevažnim, to ističem zbog bezgraničnog razumijevanja na koje sam na radnom mjestu nailazio kad sam bio takmičar, a i danas kad se angažujem na organizaciji nekog takmičenja — kaže Aleksandar Bošković.

Smučarski put Ajdina Pašovića počeo je 1967. godine u paljanskoj Romaniji, da bi tri sezone kasnije bio nastavljen u Sarajevskom smučarskom klubu, u kome je postigao nekoliko rezultata za nezaborav. Da nabrojimo neke od njih: jugoslovenski šampion u spustu u seniorskoj konkurenciji, prvi i drugi u zemlji među juniorima, dvostruki vicešampion Balkana u juniorskoj konkurenčiji, oba puta iza najboljeg bugarskog smučara svih vremena Petra Popangelova, a tu je i niz trofeja s republičkih prvenstava.

— Nikada nisam uspio da postanem republički prvak u sve tri discipline. U dvije jesam, ali obično se dešavalo da treću ne završim — priča Pašović. — U stvari, nisam baš najredovnije ni učestvovao na republičkim prvenstvima zbog obaveza prema reprezentaciji.

Ajdin Pašović je prvi smučar iz Bosne i Hercegovine učesnik olimpijskih takmičenja. Bio je to na 12. zimskim olimpijskim igrama u Innsbruку 1976. Kako sa distance od šest godina izgleda taj insbruški nastup?

— U početku mi to nije izgledalo kao nešto posebno, to mi je bilo kao neki normalan sljed u karijeri. Međutim, sada, kako vrijeme

odmiče, sve mi to više dobija na cijeni kao uspomena, a vremenom je sazrelo i saznanje kako je to, ipak, izvanredno krupna manifestacija.

Pašović je karijeru završio kao 23-godišnjak. Zaista prerano, zašto?

— Tri posljednje takmičarske godine bio sam bez trenera, morao sam sám o svemu da se brinem, da na sastancima budem svoj predstavnik, da učestvujem na žrijebanju, da sebi uredim skije, da se ujutro probudim na vrijeme, da nađem prevoz... a to je previše da uradi jedan čovjek, i uz to da trenira i da se takmiči. Svega mi je bilo dosta. U to vrijeme baš sam završio i fakultet, a u Klubu su sazreli uslovi za temeljiti rad počeo sam novu,

trenersku karijeru. Bio je to novi krupan izazov — kaže Pašović.

Uz trenerski poziv, Pašović se posvetio i nauči...

— Nije to ništa izvan mog normalnog posla — kaže Pašović. — Uglavnom želim da se bavim istraživanjem rada u skijanju i oko skijanja. To je malo više evidentiranja, malo više mjerena, da bi mogla da se vrše poređenja i ispravljanju neke greške, kako bi čovjek mogao da radi kvalitetnije.

safet jažić

autobus je bio tijesan

Šampionska karijera Safeta Jažića poklapa se sa vjerovatno najplodnijim sezonomama klupskega trkača. Kako je to izgledalo krajem pedesetih i početkom šezdesetih među trkačima i trkačicama?

— Bilo je to vrijeme kad takmičarska ekipa trkača nije mogla da stane u jedan autobus prilikom odlaska na značajnija prvenstva. Imali smo članove, članice, omladince, omladinke — priča Safet.

I samom smučarskom trčanju u to vrijeme poklanjana je velika pažnja?

— Svakako, trčanje je bilo i mnogo popular-

nije nego danas, pa i među djevojkama. Sjećam se, imali smo petnaestak dobrih trkačica, na čelu s Katicom Šporer.

Safet Jažić je u Klubu od oživljavanja aktivnosti 1954. godine, takmičio se do 1967, a i danas je aktivan član. Dva uspjeha zauzimaju posebno mjesto u njegovim spomenama:

— Prvi je ekipni, kad je reprezentacija Bosne i Hercegovine, za koju sam nastupao, početkom šezdesetih godina pobijedila na Igmanском maršu, na kome su nastupale i reprezentacije Jugoslavije i Slovenije. Sjećam se, za republičku reprezentaciju vozili smo bra-

ća Milorad i Kostadin Vlađićić, Ranko Jugović i ja. Najdraža pojedinačna pobjeda je ona

u Bugarskoj, na jednom od tradicionalnih susreta sa sofijskom Slavijom. Na Leku kod Sofije pobijedio sam tada najboljeg bugarskog trkača, ne sjećam mu se prezime na, a znam da se zvao Mitke. Bio je to izvanredan vozač, četvrttoplazirani na Zimskim olimpijskim igrama u Skvo Veliju. U dva kasnija susreta on je bio bolji, ali ja sam tada na Leku bio u fantastičnoj formi — kaže Safet.

Takmičarske godine su prošle, ostalo je i neostvarenih ambicija...

— Moglo se i više da je bilo uslova, ali moralo se raditi i trenirati istovremeno. No, sve u svemu, bila su to nezaboravna vremena. Nastupio je zatim period krize smučarskog trčanja...

— S odlaskom moje generacije sa staze, prestalo se i sa trčanjem. U Klubu je čak donešena odluka da se ukine sekcija za trčanje, pa je nekolicina nas nekadašnjih trkača osnovala novi klub „Trebević“ koji je gajio samo smučarsko trčanje. Kasnije je „Trebević“ pripojen Smučarskom klubu Sarajevo i sve je krenulo ponovo. Kako je priyatno za nas nekadašnje trkače vidjeti nove dječake koji danas nastavljaju nekad prekinutu tradiciju — kaže Safet.

inzbruške uspomene

Sudeći po rezultatima naše ankete, iz šampionskog trija Gašić, koji je svojim uspjesima obilježio sredinu i drugu polovinu smučarskih šezdesetih godina, najviše traga na smučarskim stazama ostavio je Dejan Gašić. Desetak puta nastupao je za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije, odlične rezultate postizao je na juniorskim prvenstvima Slovenije, gdje je nekoliko puta bio među tri najbolja, a najveći uspjeh na jugoslovenskoj sceni ostvario je na Zelenici gdje je bio četvrti u veleslalomu među jugoslovenskim juniorima.

— Ipak, najljepše je bilo na republičkim prvenstvima, gdje sam svoje kolekcije trofeja znao obogatiti za tri — četiri nova pehara — kaže Dejan.

Dva plasmana na međunarodnoj sceni posebno pamti. Prvo sjećanje vezano je za Inzbruk i Zimske olimpijske igre 1964. godine.

— Bilo je to, naravno van olimpijske konkurenčije, takmičenje najboljih svjetskih juniora. Vozili smo veleslalom. Postigao sam vrlo dobro vrijeme, a o kakvoj je konkurenčiji riječ najbolje govori podatak da se veliki broj tadašnjih juniora kasnije probio u sam vrh svjetskog smučanja. Pobjedio je, sjećam se, Austrijanac Verner Blajner, kasnije jedan

od vodećih svjetskih smučara.

Drugi nastup za nezaborav bio je takođe u Austriji, u Tauplicu.

— Bilo je to FIS takmičenje, izuzetno jaka konkurenca. Plasirao sam se među deset najboljih juniora. To mi je, vjerovatno, najbolji rezultat, mada je Innsbruk doživljaj za sebe — kaže Dejan.

Svi uspjesi Dejana Gašića vezani su za juniorsku konkurenčiju. Kad je bio izrastao do seniora, završio je takmičarsku karijeru i prešao u trenere da bi dvije godine vodio republičku smučarsku sefekciju.

Danas je aktivan u Zboru učitelja i trenera smučarskog saveza Bosne i Hercegovine, a i po profesionalnom opredjeljenju do kraja ostaje u smučanju. Naime, predstavnik je „Elana“ za Bosnu i Hercegovinu.

— To je i prepreka za angažman u bilo kom klubu, jer u mom poslu to baš nije preporučljivo. No, i bez toga za napredak smučanja dosta se može učiniti — kaže Dejan Gašić.

katica šporer-tošić

šampionsko slavlje u mrkoplju

Ma koliko to izgledalo neizvodljivo, dostići šampionske visine u dva potpuno različita sporta, a u još jednom zabilježiti zavidne rezultate, nekima to, ipak, podje za rukom. Istina rijetkim, poput Katicе Šporer, udate Tošić, koja je bila juniorska šampionka Jugoslavije u smučarskom trčanju, dugogodišnja šampionka i reprezentativka u atletici, a uz to i odlična rukometnička. Pa i u okviru ovih sportova bila je svestrana.

U atletici do šampionskih visina došla je u bacanju diska i kugle što i ide skupa, ali u

smučanju mnogo teže idu pod ruku alpske discipline i smučarsko trčanje. No, kod Katicе to ide, bez konkurenčije je bila u trčanju, a u alpskom smučanju takođe u republičkom vrhu, mada nikada i prva. Kad se „zaviri“ u sportske početke Katicе Šporer, dolazi se do onog najinteresantnijeg...

— U mojim Delnicama odakle sam 1960. došla u Sarajevo i upisala se u Srednju fiskulturnu i SSK, na snijeg se izlazi maltene kad se prohoda. Meni je uzor bio brat Josip, koji se bavio i smučarskim skokovima, a sve što

Onda su mi kad mi je bilo 12 godina rekli da to nije za djevojčice, pa sam se preorijentisala na smučarsko trčanje.

Katica Šporer je tako, vjerovatno, i svjetska rekorderka u smučarskim skokovima, s obzirom da se žene uopšte ne bave ovim opasnim sportom.

Još dok je živjela u Delnicama Katica je bila juniorska šampionka Hrvatske, a na jugoslovenskim prvenstvima takođe su joj dodjeljivane medalje. No, zlatnu je osvojila tek kad je prešla u Sarajevo, i to u svom rodnom kraju, u Mrkoplju.

— Uzbudjenja u toj trci bilo je na pretek. Slovenke su nastupile u punom sastavu, a bila je tu i jedna izvrsno pripremljena domaća takmičarka. No, i ja sam htjela da se počažem na svom terenu. A imala sam pehova kao nikada. Pukla mi je skija, vez se otkopčavao, pala sam dva puta... Međutim, sad kad razmišljam, svjesna sam kako sam bila dobro pripremljena, kad sam uz sve te hendi-kepe postigla neuporedivo najbolje vrijeme — prisjeća se danas Katica Šporer.

Kad je u pitanju jedna ovako svestrana sportistkinja ne postoji danas uzalud ona oznaka svestranosti „Katica za sve”.

je on radio, radila sam i ja. Tako sam kad mi je bilo 8–9 godina, počela da skačem na improvizovanim skakaonicama kod kuće, a kasnije i na 25 i 45-metarskoj skakaonici. Naravno, skakala sam u konkurenciji dječaka do 36 — 38 metara na velikoj skakaonici.

džodžo ispred golubovića

Po sličnom principu kao kod takmičara i takmičarki, pokušali smo da načinimo rang-listu aktivista koji su dali najveći doprinos razvoju Kluba u dosadašnjem periodu. Na osnovu odgovora na pitanje „Koji su po Vašem mišljenju, u periodu Vaše aktivnosti, bili najistaknutiji i najzaslužniji smučarski radnici – članovi Kluba?“ sačinili smo pričično dug spisak imena starije i srednje generacije.

Za najuspješnijeg aktivistu izabran je Radoslav Džodžo (19 glasova), na drugom mjestu je Savo Golubović (17), a od trećeg do petog mjesta, sa istim brojem bodova (12), su Vlado Hrisafović, Josip Dabo i Nikola Zagorac. Vlado Hrisafović je tako i najuspješniji aktivista iz pionirskih dana Kluba.

Narednu grupu aktivista po (11 glasova) čine Ahmed Jažić, Đoko Kočović, Boban Ilić i Aleksander Trumić. Iza njih su, s istim brojem glasova (10), Kiko Karahasanović, Aleksandar Bošković, Murat Jažić, Osman Hadžić Šaćir Drinjak i Duško Krsmanović. U narednoj grupi, takođe s istim brojem glasova (7),

su Đrago Rubić, Edo Frimel, Boro Erbez, Božo Pokrajčić, Slobodan Gašić, Alija Bašić, Drago Cvjetlić, Desa Kalembert – Krsmanović i Vilko Bać. Slijede: Kemo Jusufbegović, Rade Barbarić, Aleksander Novak, Rajko Tepavčević, Joco Marjanović, Velo Vojnović, Dragutin Kosovac, Edo Ambrozić, Fehim Bizović, Rajko Lukić, Bruno Južnić, Vehid Lalić, Nikola Jakšić, Dolfe Slokar, Predrag Đajić, Nenad Đajić, Momo Vidović, Sreten Sušić, Braco Popović, Zijo Spaho, Svetozar Kaluđerčić, Duško Vujičić, Janko Šalamon, Bogdan Todorović, Mica Dopuda, Desa Hrisafović, Edo Kalman, Nevena Kovačević, Sekica Knežević – Trumić, Milena Važić – Bać, Abida Karahasanović, Franjo Marušić, Sergije Mučibabić, Duško Jagodić, Rudo Filipović, Fikret Alihodžić, Željko Šatni, Dakica Scipioni, Pero Scipioni, Pero Lučić, Miro Tabori, Rajko Lučić, Vlajko Ubavić, Zdenka Mihajlović, Suljo Arnautović, Branko Ivanić, Ragib Hasečić, Slavko Podkubovšek, Hamdo Začinović, Slavko Nastić, Blagoje Ninić, Mustafa Mujkić, Nadža Bičakčić, Lela Kušec, Mugdim Karahasanović...

prekretnica sa ski-liftom

Svojevremeno svestrani sportista, smučar, rukometničar, odbojkaš, lakoatletičar, još u godinama takmičarskog napona pokazao se i kao odličan sportski organizator. Kao takmičar bio je Radoslav Džodžo republički šampion u klasičnoj kombinaciji, a u rukometu standardni prvotimac u Bosni, odnosno Milicio-naru, pa opet Bosni, aktivno učestvujući u osvajanju četiri titule prvaka Jugoslavije u velikom rukometu.

Kao reprezentativac Sarajevskog univerziteta učesnik je dva puta na ljetnjim i dva puta na zimskim studentskim igrama, u Ljubljani, Zagrebu, Beogradu i na Šar-Planini. Na jednom od tih takmičenja, na Pokljući, bio je i najuspješniji takmičar Sarajevskog univerziteta. Rado se Radoslav Džodžo sjeća ovog dogadaja:

— Kao nagradu dobio sam otvorenu narudženicu za kupovinu smučarske opreme. U Ljubljani sam kupio skakačke skije i, čim sam došao kući, požurio na Jahorinu da ih isprobam na tamošnjoj skakaošnici. Nikada prije toga nišam skakao, ali odvažio sam se i prvi skok je iznosio devet metara, a skakaošnica je bila 45-metarska. Bio sam uporan i tog dana dogurao do skoka od petnaest metara...

Sa Zimskim studentskim igrama 1952. godine na Šari završio je Džodžo karijeru smučara takmičara, ali s ništa manjim žarom nastavio je da djeluje u smučarskom sportu.

Više od decenije bio je na čelu Sarajevskog smučarskog kluba, a danas je predsjednik Odbora za sport Organizacionog komiteta 14. zimskih olimpijskih igara.

Dosta je dragih uspomena iz dugogodišnjeg drugovanja sa smučanjem, sjećanja na značajne dane iz klupske istorije...

— Mnogo je toga što se ne zaboravlja. No, mislim da je najznačajniji događaj za dalji razvoj Kluba bila odluka o izgradnji ski-lifta na Jahorini. Bila je to prekretnica za Klub, ali i za cijelokupno sarajevsko smučanje — kaže Džodžo.

Klub je u dugoj istoriji bilježio brojne uspje-

he, ali i prolazio kroz krize, uvijek kao pobjednik...

— Sve se može savladati entuzijazmom, kolegijalnošću i voljom, a to je ono čega u Klubu nikada nije nedostajalo. Planovi su ostvarivani i po cijenu ulaganja vlastitih sredstava, akcije uspješno privođene kraju uz uzimanje godišnjih odmora, a da niko nikada nije postavio pitanje neke nadoknade za uloženi trud. Takvim radom i odnosom prema zajedničkim ciljevima Klub je izrastao u vršnog organizatora i u svemu uzoran sportski kolektiv, kakav je od prvog dana bio — kaže, po rezultatima naše ankete, najagilniji klupski aktivista.

savo golubović

tako se gradila jahorina

„Zaljubljenik je u skije, bijele staze i neotkrivenе planinske krajolike. Gotovo cijeli život posvetio je skijanju, a kad nije bio na skijama, onda su njegove riječi kao rukovodioca i organizatora brojnih natjecanja bile poštovane i dosljedno slijedene. Savo Golubović, danas kao penzioner živi u Splitu, a njegova zaljubljenost u skije i snijeg nije mu davala

mira, te je u Planinarskom društvu Mosor, u njegovoj Skijaškoj sekциji, pronašao svoje istomišljenike i entuzijaste koji su zajedno s njim Splićanima polako počeli otkrivati snježne ljepote planina Dalmatinske zagore i zapadne Bosne“.

Početak je ovo jednog teksta o dugogodiš-

njem predsjedniku Sarajevskog smučarskog kluba Savi Goluboviću u splitskoj „Slobodnoj Dalmaciji“ koji dovoljno govori o doživotnom smučarskom entuzijasti, a uz sve čini nam se da bi još trebalo dodati: smučarsko srce ne može bez smučanja, pa makar bilo i u sunčanom Splitu!

Sava Golubović bio je jedan od inicijatora

oživljavanja klupske aktivnosti 1954. godine, poslije kraće krize početkom pedesetih godina. U tom periodu kad se nalazio na čelu Kluba udareni su i temelji daljih aktivnosti, posebno kroz izgradnju prvo „Košute“, a potom „Mladosti“.

— Izgradnjom ovih domova bili su stvoren materijalni uslovi za rad Kluba, naročito na njegovom omasovljenju. Međutim, za podizanje kvaliteta, pored doma, bili su nam neophodni sopstveni ski-liftovi i uređene smučarske staze oko njih. Po klupskoj tradiciji, pristupilo se akciji prikupljanja sredstava i, naravno, dobrovoljnem radu članova, koji je odigrao značajnu ulogu i prilikom izgradnje domova, posebno „Mladosti“, kao i ski-lifta. Na ovaj način, samo nekoliko godina po reorganizovanju Kluba bili su stvoren osnovni preduslovi za njegov dalji sve uspešniji rad i razvoj, što su nove generacije, koje su pristizale, uspešno koristile za još brži, svestraniji i plodniji rad Kluba, u čemu su svakako i uspjele — kaže Sava Golubović, koji ističe još jednu značajnu ulogu Kluba:

— S inicijativom za organizovanje „Igman-skog marša“, koja je potekla iz našeg kluba, otkriveni su smučarski tereni Igmana, budućeg olimpijskog borilišta. Klub je uočio i otkrio izvanredne alpske terene na Bjelašnici, kada je svojevremeno izradio za SS BiH i Jugoslaviju elaborat s kojim je Bjelašnica kandidovana na jugoslovenskom konkursu za izbor i izgradnju visokog zimsko-sportskog centra u Jugoslaviji.

prvi koraci smučanja

Ime Vlada Hrisafovića vezano je za same početke organizovanog smučanja u Bosni i Hercegovini, osnivanje Ski-kluba, kao i za dugogodišnju aktivnost u Klubu u prijeratnom i poslijeratnom periodu, prije svega kao izvanrednog smučarskog pedagoga i organizatora brojnih smučarskih kurseva i takmičenja. Evo kako se Vlado Hrisafović sjeća prvih koraka smučanja u našim krajevima:

— Počelo jeiza Prvog svjetskog rata. Dr. Branko Kaluđerčić i inž. Vantur donijeli su prve smučke u Sarajevo. Njihovo smučanje nije promaklo pažnji, a oni su jedva dočekali da im se pridružimo, tako da smo se počeli neorganizovano skupljati i smučati. Dr. Kaluđerčić, koji je kasnije osnovao Smučarsku sekciju SK Slavije, po koji put bi nas odveo na Betaniiju na trening. Tada smo jahali na štapovima, takva bijaše stara austrijska tehnika, a lakše nam je bilo i voziti.

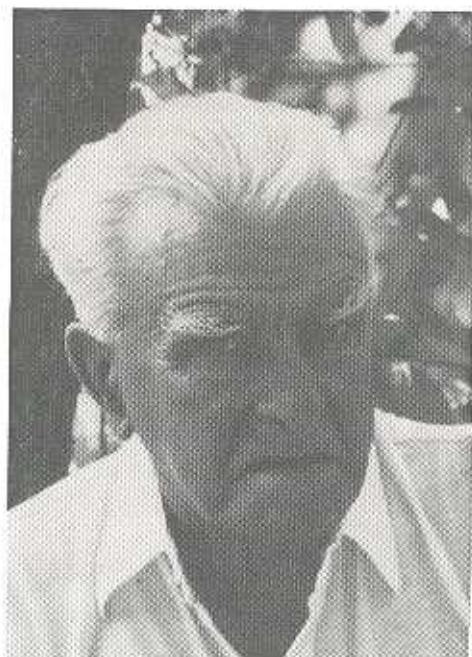
Prvi put na Bjelašnici:

— Jednog dana Kaluđerčić i Vantur rekoše da idemo na Bjelašnicu — priča Vlado Hrisafović. — Bilo je to negdje 1921. u decembru. Bili smo prvi put na Bjelašnici, iako je gore, na Opservatoriju, još 1910. a zatim i 1914. održan smučarski kurs austrijske voj-

ske. Iz tog vremena ostavili su divne crteže i karikature u knjigama posjetilaca, kojih, nažalost, više nema. Izgubljene su.

Prvo klupsko takmičenje:

— Prvo takmičenje priredio je Ski-klub na

Betaniji. Staza je vodila sa Betanije do Hu-ma, a odatle preko Bara opet do Betanije. Ovo je „zagrijalo” i ostale sekcije i društva, pa su svi počeli priređivati takmičenja, tako da ih je do rata bilo mnogo. Čak je i država počela da se interesuje za ovaj sport, uvidjevši koliko je važan, naročito za vojsku.

Čika Vlado Hrisafović o sebi:

— Ja nikada nisam želio da se takmičim u zvaničnoj konkurenciji. Bio sam tehnički vođa u Ski-klubu i Podsavezu. Bavio sam se organizacijom treninga, „izvlačenjem” i pri-premanjem staza i sličnim poslovima. Bilo je

to veliko zadovoljstvo, mnogo toga se posti-zalo velikim entuzijazmom tadašnjih smučara i smučarskih radnika.

U trenutku kada je knjiga već bila u štampi, stigla je tužna vijest: Vlado Hrisafović, jedan od najistaknutijih pregalaca i pionira Smučarskog sporta u BiH, nakon kratke i teške bolesti, umro je u Splitu 20. novembra 1982. godine.

Tako čika Vlado nije dočekao da prelista stranice ove knjige, na čijoj pripremi nam je s velikom ljubavlju pomogao.

---

josip dabo

---

uspomene sa medunarodne scene

Zapažen takmičar od početka pedesetih do sredine šezdesetih godina, potom trener, pa organizator smučarskih takmičenja, Josip Dabo već više od tri decenije živi u smučanju i sa smučanjem, u Klubu i sa Klubom.

— Takmičio sam se u veoma jakoj generaci-j Boškovića, Šatnija, Babića, Vajnera, Bi-čakčića, Katnića i uspijevao sam da izborim mjesto u republičkoj reprezentaciji. Pored

titula republičkog šampiona, mislim da su mi najveći uspjesi na dvomeću reprezentacija BiH i Hrvatske na Orjenu 1957. i kasnije na tromeću najboljih selekcija BiH, Srbije i Makedonije na Kopaoniku. Na Orjenu sam, u konkurenciji Šatnija, Babića, Boškovića, Markulina, braće Modrić, Cvjetića... bio drugi, a isti plasman zabilježio sam i na tromeću na Kopaoniku — kaže Dabo. Takmičio se do 1964. godine. U međuvre-

menu je završio nekoliko seminara za trenera i uređivača staza, te trenersku školu kod Kruthauzera u Austriji, nakon čega je od 1965. do 1973. godine bio na čelu klupske stručne ekipe. Nastavio je smučarsku aktiv-

nost aktivnim učešćem u organizaciji svih značajnijih sportskih takmičenja, od klupskih, do takmičenja za Evropski i Svjetski smučarski kup. Danas je član Odbora za sport 14. zimskih olimpijskih igara i pomoćnik vođe olimpijskih takmičenja na Jahorini.

Josip Dabo je i jedan od učesnika svih nekad tradicionalnih susreta između smučara Sarajevo-Smučarskog kluba i sofijske Slavije, krajem pedesetih i početkom šezdesetih godina.

— Prvi kontakt sa bugarskim smučarima uspostavili smo prilikom jednog gostovanja republičke reprezentacije u ovoj zemlji. Bili smo u formi, zabilježili dobar plasman i bili zamoljeni da ostanemo na još jednom takmičenju. Tako je dogovorena saradnja između klubova i ubrzo je došlo do prvog susreta na Jahorini. U tadašnjoj ekipi Slavije nastupao je i otac Petera Popangelova, takođe odličan takmičar.

Naš klub je zabilježio samo jednu pobjedu i to na gostovanju. Slavija je, naime, u to vrijeme bila jedan od najboljih bugarskih klubova, ako ne i najbolji. No, još jednom smo bili u prilici da slavimo pobjedu, ali nam je za dlaku izmakla — kaže Josip Dabo.

skokovi za nezaborav

Kao takmičar u Željezničaru, a od 1954. godine u Sarajevskom smučarskom klubu, Nikola Zagorac isticao se kao odličan skakač na skijama. Vlasnik je titula republičkog prvaka, državnog prvaka u konkurenciji željezničara, armijskog šampiona...

Po završetku takmičarske karijere posvetio se radu s najmlađima, ima tome gotovo tri decenije.

— To mi je i najveće zadovoljstvo — kaže Nikola. — Bilo je priyatno proslavljati uspjehe na takmičenjima, ali nema većeg zadovoljstva od onog kad pionir ili pionirka nauče prve elemente smučarske vještine.

Početak rada s najmlađima:

— Završio sam Austrijsku državnu smučarsku školu u San Kristofu 1956. i od tada radim sa djecom. Generacije su to i generacije, mislim da sam se na taj način odužio ovom društvu. Sjećam se da smo prvu organizovanu klupsku Školu smučanja oformili još 1958. godine. U „Košuti“ nije bilo mješta, pa smo djecu smjestili u „Šatoru“. Kasnije, po završetku klupskog objekta, nastavili smo u „Mladosti“ i od tada Škola radi bez jedne pauze u sezoni.

Zagorac je i jedan od vrijednih organizatora svih značajnijih takmičenja na Jahorini, onih kroz čiju su se realizaciju vremenom rodile i olimpijske ambicije.

— Nekad smo sanjali o Evropskom kupu, pa onda o Svjetskom, pa smo uspješno organizovali „Zlatnu lisicu“ i, eto, došlo se do olimpijskih takmičenja. O tome nekad nismo čak ni sanjali.

U duši bivšeg smučarskog skakača nikada nije minuo žal za skokovima, koji su nekada plijenili pažnju svih ljubitelja sporta.

— Bilo je to nezaboravno. Išlo se tada, recimo, na Trebević pješke, a okupljalo se i po dvije hiljade gledalaca, dolazili su ljudi u

velikom broju da gledaju i treninge skakača. To je uvijek bila atraktivna disciplina, sigurno najatraktivnija od svih smučarskih, a jedan od najatraktivnijih i u konkurenciji svih sportskih disciplina.

Sarajevo je dobilo i olimpijske skakaonice. Perspektive?

— Za ovaj sport uvijek će biti interesovanja, hrabrih dječaka. Samo je neophodno sagraditi bateriju malih skakaonica i kad se ti planovi realizuju sve će ponovo krenuti — kaže nekadašnji skakački šampion.

Konferencija Kluba je 1979. godine, kao jednu od organizacionih jedinica, konstituisala Stručni savjet, u čijem su sastavu potkomisije za alpsko smučanje, za trčanje i biatlon, Škola smučanja, a 1980. je formiran i Zbor učitelja i trenera. Stručni savjet je sastavljen od trenera Kluba koji vode ekupe i nekoliko članova, bivših takmičara Kluba, koji rukovode komisijama relevantnim za Stručni savjet (Zdravstvena, Sudijska i Komisija za organizaciju takmičenja).

Po formiranju Stručnog savjeta odmah je izrađen program rada, koji je obuhvatio sve jedinice koje objedinjuje Savjet, sa osnovnim zadatkom postizanja vrhunskih sportskih rezultata u smučarskom sportu. Pored toga, izrađeni su osnovni pravilnici koji su regulisali odnose i pravila rada u kompetenciji Savjeta (Pravilnik o radu stručnih kadrova, Pravilnik o takmičarima, Pravilnik o radu Smučarske škole, a kasnije i Pravilnik Zbora učitelja i trenera).

Za vođenje alpske ekupe angažovan je trener A. Pašović, u profesionalnom statusu, a stručni saradnici su mu članovi Kluba, bivši takmičari, u početku D. Šuko i E. Alihodžić, treneri u amaterskom statusu, a poslije treneri i treneri pripravnici M. Zoričić, L. Piksa i Z. Zagorac.

Ekipu trkača vodi trener M. Jeftović sa trenerom pripravnikom M. Samardžićem, a u novije vrijeme u radu učestvuje i trener A. Sinanović.

Stručni rad sa takmičarima izvodi se po savremenim principima treniranja, što podrazumijeva permanentan rad u toku 365 dana koliko traje godišnji ciklus treniranja i takmičenja. Rad se odvija po blagovremenoj izrađenom programu i planu, koji na prijedlog Stručnog savjeta usvaja Predsjedništvo Kluba i, na osnovu iskazanih potreba i realnih mogućnosti, utvrđuje finansijski plan za ovaj dio aktivnosti u Klubu u toj godini.

Godišnji program treninga predviđa izvršavanje svih zadataka koje zahtijeva godišnji ciklus rada, od ljekarskih pregleda, periodičnih testiranja funkcionalnih i psihofizičkih (sportskih) sposobnosti, do izvođenja treninga na glečerima u inostranstvu (u vrijeme kada u nas nema snijega) i zimi na Jahorini.

Akcije na snijegu podrazumijevaju prethodnu programirano takozvanu suvu pripremu, koja se odvija na otvorenim atletskim terenima, na planini (logorovanje ili jednokratni treninzi) i u salama, pri čemu se primjenjuju sredstva savremenog treninga, od futinga do

akrobatike i rada sa tegovima. Saradnik na ovim treninzima je specijalista za ovu vrstu treninga trener A. Đanišić.

Realizacijom navedenih zadataka želi se postići tačno utvrđen cilj: probiti se sa jednim ili više takmičara u jugoslovenski takmičarski vrh, koji je u ovom trenutku u alpskom smučanju vrlo visoko, jer je to istovremeno i svjetski vrh.

Sva takmičenja na kojima učestvuju takmičari Kluba, od opštinskih do saveznih, odnosno međunarodnih, predstavljaju metod i sredstvo da se postigne navedeni cilj. Jer, gledano sa tog stanovišta, republički prvak ne mora da ima veće značenje (izuzev lokalnog prestiža i statističke vrijednosti) ako je taj prvak bez ikakve konkurenčije u svojoj kategoriji, a nije potencijal koji može da postigne više.

Na bazi ovakve stručne politike, u alpskom smučanju za dvije godine rada je izrastao takmičar saveznog ranga u disciplini smuka R. Brudar (juniorski prvak Jugoslavije i trećeplasirani u seniorskoj konkurenčiji), koji je stalni član seniorske reprezentacije Jugoslavije u smuku.

Na samom početku rada u ovom periodu utvrđen je i primijenjen princip koji inače vlada u vrhunskom sportu (osim u smučanju do nedavno): član takmičarske ekipa može biti samo onaj smučar (od pionirske do seniorske kategorije) koji u treninzima i takmičenjima pokazuje da raspolaže potencijalima koji, po ocjeni stručnog štaba i uz verifikaciju Stručnog savjeta, mogu i dalje da se razvijaju, odnosno da ima dovoljno talenta i ostalih relevantnih predispozicija.

U uskoj vezi s ovim principom je proces selekcije koji se primjenjuje u radu sa takmičarima. Naime, u Klubu postoji Smučarska škola kao stalni oblik rada, Škola se održava u vrijeme školskog raspusta u 4 smjene po 7 dana i kroz nju prode oko 250 pionira i pionirki uzrasta od 7 do 11 godina. Polaznici Škole prethodno prolaze kroz test fizi-

čkih sposobnosti, koji se organizuje za nekoliko stotina kandidata (500–600) dobijenih javnim konkursom.

Nastavu na ovoj školi izvode, na osnovu utvrđenog i usvojenog nastavnog programa, smučarski učitelji, članovi klupske Zbora učitelja i trenera koji okuplja oko 30 članova (svaki član mora imati položen ispit za smučarskog instruktora, učitelja i trenera). Svi članovi Zbora su uniformisani (jedinstvena uniforma za cijelu Jugoslaviju), a za cijelokupni stručni rad u vezi s izvođenjem nastave na Školi stara se ovaj Zbor.

Smučarski kursevi koji se organizuju u klupskoj školi služe za odabiranje najtalentovanih pionira, koji se poslije završene obuke, a na osnovu zajedničkog mišljenja njihovih nastavnika — smučarskih učitelja i klupskih trenera — kompetentnih za ovaj problem — uvršćuju u pionirsку takmičarsku ekipu.

Istom selekcijom se odvajaju kandidati za ekipu u smučarskom trčanju. Međutim, osnovni oblik selekcije za ovu disciplinu ostvaruje se preko nekoliko punktova koji se nalaze u Hadžićima, Crepoljskom, Trebeviću, Trnovu i Kalinoviku.

Upravo se čine napori da se u Klubu aktivira i ekipa u skokovima, s obzirom na stvaranje povoljnijih bazičnih uslova za razvoj ove discipline (izgradnja skakaonica u okviru ZOI).

Dr Jovan Jankelić

Šezdesetak takmičara i takmičarki svih uzrasta čine klupske alpske timove. Odnos muškaraca i žena je 2:1, što je dosta zadovoljavajuće u odnosu na nekadašnju masovnost smučanja među ženskom omladinom. U cibinjskoj ekipi prisustvo djevojčica je i nešto izraženije.

Po kvalitetu, žene nešto više od muškaraca zaostaju za jugoslovenskim vrhom, što je, prije svega, posljedica izuzetno brzog napretka sadašnje generacije jugoslovenskih reprezentativki, koje su se munjevito probile u svjetski vrh.

Koje su današnje uzdanice Smučarskog kluba Sarajevo?

— Brudar bi bio najjači po liniji smuka. Međutim, on nije najjači čovjek što se tiče tehničkih disciplina. Predrag Zorićić je, mislim, trenutno jači, a tu je i Slaven Isaković, pa će se među njima voditi borba za primat u tehničkim disciplinama — odgovara trener Ajdin Pašović. — Inače, sva trojica su sposobni za rezultate oko 20. mesta u Jugoslaviji u tehničkim disciplinama. Što se tiče smuka, Isaković nešto zaostaje. Robert Brudar je u reprezentaciji, olimpijski kandidat, a Zorićić je sigurno među deset najboljih u zemlji. Mislim da se Zorićić može probiti i negdje do petog mesta u Jugoslaviji. Od mlađih koji

dolaze, tu su Pašović, Šljivić, a uz njih se još drži Buturović.

Sarajevo s 14. zimskim olimpijskim igrama dobija najbolje uslove za spust u zemlji, tu su jedine spust staze u Jugoslaviji. Perspektive?

— Već smo pokušavali da i među ostalim takmičarima razbijemo famu spusta, brzine, skokova, ali još uvjek nemamo pravih uslova za kompletan trening. Preduslove za probaj u spustu na jugoslovenskom planu zaista ćemo imati, izvanredne, i ako bude toliko upornosti koliko danas ima da se uzdigne, recimo, bob, najjači jugoslovenski klub u spustu bili bismo za tri — četiri godine.

Robert Brudar već ima titulu juniorskog šampiona Jugoslavije, treći je u seniorskoj konkurenciji, ali cilj je nastup na 14. zimskim olimpijskim igrama?

— Robert još uvjek ima ogromne rezerve što se tiče tehničkog plana, a fizičkom pripremom možemo biti zadovoljni. Pretpostavljam da će u Sarajevu nastupiti dvojica spustaša. U Jugoslaviji sad su ih trojica izjednačenih, Puhalj, Pleteršek i Brudar. Dakle, treba biti prvi ili drugi, što nije lako, ali nije ni neostvarivo — kaže prvi bosanskohercegovački smučarski olimpijac Ajdin Pašović.

Klupska tradicija začeta je na trkačkim skijama i Klub je dao čitave generacije republičkih šampiona u klasičnim disciplinama, pobednika velikih takmičenja, kao što su „Čičin memorijal” i „Igranski marš”, a najveći uspjeh ostvarila je Katica Šporer osvajanjem titule juniorske šampionke Jugoslavije.

Krajem šezdesetih godina kriza je zahvatila trkačku sekciju, izostala je značajnija podrška, i aktivnost je desetak godina potpuno zamrla. Danas se rada nová generacija trkačkih šampiona.

— Krenuli smo s mlađim kategorijama — kaže trener trkača Milovan Jefčović. — Uspjeha ima i u samom smo republičkom vrhu u konkurenciji mlađih takmičara. Međutim, finansijski problemi mogu se javiti kao osnovna prepreka na putu daljeg razvoja ove perspek-

tivne generacije.

Smučarsko trčanje je u neku ruku „žrtva” nagle popularnosti alpskog smučanja. U gradu je vrlo teško naći mladiće i djevojke koji žele da se bave ovim, prije svega, zdravim sportom. No, u područnim sekcijama interesovanja ne manjka, pa ni talenata, čije početno oduševljenje smučarskim trčanjem vremenom sazrijeva u istinsku ljubav i rezultate vrijedne pažnje.

Primjetna je i nesrazmjeru između interesovanja muške i ženske omladine za smučarsko trčanje. Djevojčice se ovim sportom bave jedino u sekcijama u Trnu i posebno Pariću.

Sve u svemu, stotinjak klupskih trkača i trkačica potencijal su kome vrijedi posvetiti veću pažnju.

Od 1958. godine, kada je prvi put počela sa radom klupska Škola smučanja, prošlo je, evo, 25 godina. Škola je ranije radila u tri, a u posljednje vrijeme radi u četiri smjene. Uzme li se kao prosjek da oko 200 dječaka i djevojčica godišnje završi Školu, dode se do cifre od 5.000 školovanih smučara i smučarki. Naravno, tome treba dodati i stotine drugih kurseva po školama, selima, u klupskim domovima na Crepoljskom, Trebeviću, od 1927. do 1958. godine, da bi se dobila kompletirija slika o klupskom doprinosu popularizaciji smučanja i iz ovog ugla. Stručni pristup radu s najmladima, u tijesnoj saradnji s Fakultetom za fizičku kulturu, najznačajnije je izvorište i generacija šampiona koje je Klub odgojio u proteklom periodu, današnje generacije i generacija koje dolaze.

Brojna su i imena ljudi koji su dali značajan doprinos u radu klupske Škole smučanja: Nikola Zagorac, Rajko Tepavčević, Pero Lučić, Šaćir Drinjak, Ragib Hasečić, Muhamed Fazlić, Dževad Fazlić, Hrustem Isaković, Vladan Šušnjar, Branko Ivanić...

Nosioci današnje aktivnosti Škole su: Niko-
la Zagorac, Hrustem Isaković, Mirsad Nalo,
Muhamed Nalo, Boro Vranić, Lelo Pišta,
Amir Ibrahimović, Vesna Karić, Aleksandar
Danišić, Slobodanka Barišić, Semir Sarajlić,
Srđan Marić, Muris Pozderac i nezaobilazni
doktori Fahrudin Kulenović i Nedžib Kapi-
džić, koji se godinama brinu o zdravlju dje-
čaka i djevojčica.

Klupski objekti na Jahorini, Dom „Mladost“ i ski-lift, osnovni su finansijski izvor za bogate aktivnosti Smučarskog kluba Sarajevo tokom cijele godine. U 23 sobe Doma smješteno je 70 kreveta, a tokom zimske sezone ostvari se oko 5.000 pansiona. S obzirom na inače pristupačne cijene, stav je Kluba da niko u „Mladosti“ nema popusta, pa ni članovi, koji jedino imaju prednost prilikom rezervisanja smještaja.

Za zimskih mjeseci dnevni život buja na obližnjim smučarskim terenima, a prijatelje večeri provode se uz zvuke muzike u diskoklubu ili uz džu-boks, a ljeti, pored beskrajnih prostora za uživanje u šetnji, gostima su na raspolaganju igrališta za košarku, rukomet i odbojku, što je privlačan ambijent za mnoge sportske ekipe, koje ovdje obavljaju ljetne pripreme.

Klupska ski-lift najjeftiniji je od svih sličnih

objekata na Jahorini. Kapacitet mu je 600 smučara na sat, a u toku jedne sezone na njemu se obavi oko 265.000 vožnji. U sezoni u klupskim objektima na Jahorini zaposleno je 15 ljudi, a tokom cijele godine za prijatan boravak gostiju brine se 8 stalno zaposlenih, na čelu s upravnikom Slavkom Krištom, koji je tu već sedamnaest godina. Godinama na Jahorini su i Abid Spahija, Behija Suljević, Naila Fidahić, te rukovalac ski-lifta Mirkko Kovačević, koji je rekorder po profesionalnom stažu u Klubu.

U klupskim prostorijama u gradu, u svako doba dana, evo već više od deset godina, sačekaće vas čika Mile Ružić, tehnički sekretar Kluba. U ovim skromnim prostorima najživljije je ponedjeljkom, kada se redovno održavaju sastanci klupskog Predsjedništva, ali ni ostalim danima ne manjka živosti, koje je iz dana u dan više s približavanjem smučarske sezone.

Snaga jednog sportskog kolektiva je u njegovim članovima, u njihovoj ljubavi prema sportu, sposobnosti da idu ukorak s vremenom, spremnosti da grade i organizuju, uzduž generacije mlađih smučara i smučarki u tradiciji čistote sporta i zajedništva. Upravo to je ono čime je obilježeno proteklih pet i po decenija Ski-kluba, Sarajevskog smučarskog kluba, odnosno Smučarskog kluba Sarajevo.

Na organizacionom planu Klub je učinio najkрупnije korake na utemeljenju tradicije smučarskog sporta u Bosni i Hercegovini. Od prvih takmičenja na Jezeru, Betaniji, i Crepoljskom, sreskih prvenstava seoske omladine, preko brojnih republičkih prvenstava, prvenstava Jugoslavije, utemeljenja tradicije „Igmanskog marša”, do Evropskog i Svjetskog kupa i budućih 14. zimskih olim-

pijskih igara, klupski aktivisti davali su, dajući davaće nesebičan doprinos krupnim smučarskim i ne samo smučarskim koracima naprijed.

— Skoro svи stariji, iskusni članovi Kluba danas su uključeni u pripreme takmičenja na 14. zimskim olimpijskim igrama, značajan broj ljudi iz Kluba rukovodioci su takmičenja po disciplinama i praktično nosioci sportske organizacije Igara — kaže Radoslav Džodžo, danas predsjednik Odbora za sport Organizacionog komiteta 14. ZOI.

Uostalom, nije nimalo neskromno reći da je dugogodišnjim upornim radom upravo ovaj klub najviše doprinio i razmišljanjima o organizaciji olimpijskih takmičenja u Sarajevu.

INFORMISANJE I PROPAGANDA

Kada je oktobra 1980. godine, poslije Konferencije Smučarskog kluba Sarajevo, između ostalih, izabrana i Komisija za informisanje i propagandu, ova djelatnost oživjela je na znatno širem planu. Smatralo se da će intenziviranjem ovih aktivnosti Klub biti bolje i pravednije predstavljen široj javnosti, da će članstvo i prijatelji Kluba biti znatno više informisani, te da će se privući novi članovi i iz anonimnosti izvući vrijedni aktivisti koji godinama doprinose razvoju ne samo Kluba nego i smučarstva uopšte u Sarajevu i Bosni i Hercegovini.

U cilju što šireg informisanja članstva, prijatelja Kluba i drugih o aktivnostima Kluba, pokrenuto je izdavanje „Biltena”, koji se štampa u novinskoj tehnici i besplatno dostavlja na kućnu adresu svim zainteresovanim. Prvi broj štampan je u 400 primjeraka novembra 1980. godine i do kraja 1982. izdato je šest brojeva. Problematika koju razmatra „Bilten” je vrlo široka. Redakcija se u svakom broju obraća čitaocima redovnim komentarom o najaktuelnijim pitanjima u Kluzu. Permanentno se informiše o aktivnostima Predsjedništva i komisija, rezultatima sa takmičenja, kalendaru međunarodnih i domaćih takmičenja, Školi smučanja, priprema takmičara, radu Zbora učitelja i tre-

nera, a uvedene su i rubrike „Likovi naših entuzijasta” i „Portreti takmičara Kluba”. Tiraž se „popeo” do 500 primjeraka. Članovi Redakcije su B. Komljenović, A. Novak, L. Markić, S. Brudar i A. Pašović.

Komisija je ponovo pokrenula akciju na organizovanju Fototeke Kluba. Angažovan je Duško Bošković kao stalni snimatelj svih aktivnosti Kluba. Fotosi se evidentiraju u albumima uz sve potrebne informacije o mjestu, datumu, aktivnosti i licima na fotografiji, pa se uz šifru iz arhiva filmova mogu naručiti i fotografije. Poslije rata Gojko Sikimić i Đoko Kočović sa velikim trudom i pažnjom sredili su nekoliko albuma, ali je taj posao poslije 1965. godine napušten, tako da je sada veoma teško identificirati ogroman broj fotografija koje ni na kakav način nisu označene.

Član Komisije za informisanje arhitekta Duško Mandić kreirao je, odnosno osvježio modernim dizajnom predratni znak Kluba koji je popularno nazvan SSK (es-es-ka), a Komisija je organizovala izradu značaka i naljepnica sa novim znakom.

Poseban uspjeh Komisije, u saradnji sa saradnicima Stručnog savjeta, je štampanje „Pri-

ručnika Smučarske škole", koji je našao na opšte dopadanje i veoma pozitivne ocjene. Svaki polaznik naše Škole, a to su pretežno pioniri, omladina i cicibani, besplatno dobija „Priručnik“ da bi se upoznao s elementarnim značenjima iz smučarstva, ponašanja na terenima, uspinjačama, ski-liftovima, nešto više saznao o izboru i čuvanju opreme, prvoj pomoći, kao i smučarskim organizacijama. Namjera je Komisije da se štampa „Udžbenik Smučarske škole“ sa metodskim nastavnim jedinicama koje se drže za vrijeme kurseva.

Komisija je organizovala štampanje diploma za Školu i razna takmičenja, biltena sa izvještajima sa takmičenja koja organizuje Klub, memoranduma sa novim znakom, plastificiranih legitimacija za takmičare, letka za reklamiranje servisa Doma „Mladost“ i Smu-

čarske škole. Od par stotina dijapositiva izabrana su četiri motiva s Jahorine i naručene razglednice u koloru u tiražu od 30.000 primjeraka. Skromni prihodi Kluba i minimalna pomoć zajednice onemogućavaju veća ulaganja u obuku takmičarskog tima i nabavku opreme, pa je Komisija predložila da se na Jahorini postave stalne čelične konstrukcije za reklamne panoe, koji bi se izdavali pod zakup privrednim organizacijama. Na taj način bi se mogla obezbijediti dopunska sredstva za angažovanje novih stručnih kadrova i kompletniju aktivnost takmičarske ekipe.

Komisija je predlagala Predsjedništvu Kluba dugoročni program, široko zahvatajući i aktivnost izvan svojih okvira, u želji da se mobilise članstvo na korisnim poduhvatima. Pose

bno se insistiralo na uvođenju u programe Smučarske škole i ideoškopolitičkog vaspitanja, da se njeguje bratstvo i jedinstvo, drugarstvo i zajedništvo, da se mlađa generacija što bolje upozna s našom društvenom stvarnošću i ulogom fizičke kulture u razvoju našeg samoupravnog socijalističkog društva. Prostorije Kluba su skučene i nefunkcionalne, a u finansijski kriznom trenutku u dnevnom terminu izdate su pod zakup privrednoj organizaciji „Sarabit“, koja se ni na koji način ne da iseliti. Da bi se, pored izvršavanja službenih dužnosti, mogao razvijati i društveni život članova, bilo bi potrebno ili obezbijediti nove prostorije (zamjenom ili prodajom) ili izvršiti temeljitu rekonstrukciju postojećih. Komisija je izradila projektni zadatak, a arhitekta D. Mandić je spreman da se prihvati projektovanja, ukoliko se nađe rješenje i sredstva.

Ideje i prijedlozi ne manjkaju. Ima ih dosta, skromnih i lakše izvodljivih, ali i onih ambicioznih, usmjerenih da se obezbijede sredstva za troškove takmičarskog tima i angažovanje novih trenera, kao i onih da se članovi zabave, pa i direktno korisnih za širu zajednicu.

Prilikom priprema za Olimpijadu posjećeno je dosta šume i gdje nije baš toliko trebalo. Bilo bi korisno pokrenuti dugoročnu akciju za sistematsko pošumljavanje na onim mjestima gdje to neće smetati smučarskim stazama, uređiti staze za smučke sa gusjenicama za ljetnje atraktivno produžavanje sezone smučanja, uređiti jednostavnu malu skakalicu na Jahorini, razmjenjivati takmičarske ekipe sa klubovima iz alpskih zemalja, sistematski školovati nove učitelje i trenere i specijalizovati ih u najpoznatijim centrima, pokrenuti izdavanje časopisa koji bi tretirao problematiku iz svih zimskih sportova... Za sve ovo i niz drugih akcija treba mnogo upornih entuzijasta, ali i sredstava. Iako se oni prvi ne mogu baš lako naći, ima ih, ali sredstva je vrlo teško prikupiti. I sredstava ima, ali za njihovo pribavljanje treba daleko više snalažljivosti, vještine i beskrajnog strpljenja, vremena i upornosti.

Proslavlјati pedeset i pet godina postojanja veliki je ponos i značaj i za neuporedivo veće klubove i gradove. Utoliko nam je draže konstatovati da su u relativno malom Sarajevu između dva svjetska rata postojali ljudi širokih pogleda, zaljubljeni u svoj grad i njegovu divnu okolinu, koji nisu žili truda i vremena da pristupe i savladavanju nepoznatih sportova. I sa neznatnim sredstvima gradili su domove i sportske objekte i dovodili učitelje čak iz daleke Norveške i bliže Slovenije da se obuči domaća omladina i stvore sopstveni kadrovi. A danas, evo bogate žetve koju su ti nesebični trudbenici posijali, danas imamo i Fakultet za fizičku kulturu, a sutra na našim planinama i sa našim kadrovima imaćemo Zimske olimpijske igre!

Borislav Komljenović

vječiti mladići

U Klubu su decenijama, dvije, tri, pa i više, a i danas se sreću na Jahorini češće nego neki mladići. No, najživlje je u „Mladosti“ kad se krajem sezone okupe na svom tradicionalnom takmičenju „Čigijev memorijal“.

Klupske veteranne prednjače, ali dodu tada na Jahorinu i nekadašnji ljuti rivali sa smučarskih staza iz Zenice, Tuzle, Travnika, Banja Luke, iz ostalih sarajevskih klubova.

Najstariji među njima je 71-godišnjak, mada bi se za Jakicu Kamenjaševića, po stasu i glasu, prije moglo reći da pripada osobenoj vrsti vječitih mladića.

Kako to izgleda kad se okupe na kraju sezone?

— Tu smo mi na Jahorini iz dana u dan, učestvujemo u organizaciji svakog takmičenja, a to na kraju dode mu kao najveće zadovoljstvo — odgovara Kamenjašević. — Na stazi se grize kao u najboljim danima, pogotovo u srednjim kategorijama, između 40 i 50 godina. Ima i treme, i te kako. Nije ništa neobično kad od nekog takmičara prije starta čujete: „Jao, imam veliku tremu, u grupi sam s Acom Boškovićem... Dabom...“

A, vozi se punim srcem u tim trkama s okusom prohujale mladosti, sa pionirima kao sudijama, onim istim dječacima kojima baš veterani sude na njihovim prvim takmičenjima. Nakon trke, poslije prijatne takmičarske jeze, neki tek ulaze u formu — za stolom, prepričavaju se utisci s takmičenja ovih sadašnjih i onih dalekih na koje nikada neće pasti veo zaborava.

Susret generacija: Radoslav Đožo, Jakica Kamenjašević i Boban Ilić

Moglo bi se ponešto i promijeniti u tim njihovim takmičenjima, nešto s terminom, jer voze na kraju sezone, po najtežem snijegu, pa i u kategorizaciji, jer nije svejedno da li će se u istoj grupi nalaziti takmičari sa šezdeset i sedamdeset i nekom godinom. No, to su već sitnice u odnosu na svo zadovoljstvo zajedničkog druženja i prebiranja po dragim uspomenama.

U „Mladosti“ se tada „otkrivaju“ i male tajne o neprolaznosti, sportskoj mladosti, koja u njihovom slučaju sa godinama, izgleda, i nema baš velike veze. Evo i formule Jakice Kamenjaševića za zavidnu formu u sedamde-

setim:

— Univerzalan rad, prije svega. Ja kopam, samo što ne orem, jer nemam konja i rala, ali kopam drugima temelje, kopam baštę, trčim, vozim bicikl, plivam svaki drugi dan, skijam, takođe, svaki drugi — treći dan, idem na pijacu, perem suđe. Jednostavno, nema posla od kojeg bih pobegao.

Koliko još decenija na skijama?

— Kad me to pitaju, ima već dugo kako odgovaram: još jedno dvadeset — trideset godina i biće dosta.

baš je dobar čigi bio

Bio jednom jedan Čigi, živio je i prerano posustao u životu. Visoko se penjao po Jahorini, Treskavici, Crepoljskom, prvo s drugovima, sa rajom s Mejtaša, potom sa sportistima takmičarima. Smučar je Čigi bio, i golman u Sarajevu, pa gimnastikom se bavio, učio djecu na logorovanjima na Boračkom jezeru, u Zaostrogu i drugdje kako se sport voli i drugarstvo kako se gaji, ljudi kako da žive u ljubavi.

Tako je postao Čigi. Veliki reporter o njemu napisao reportazu u kojoj reče da je poznao Čigiju petnaestak godina a nije znao njegovo pravo ime. Samo Čigi, ništa više. „Čigi sa lijeve strane“, iz kluba u kome je dočekivao i ispraćao sve goste, pozivao ih na Jahorinu i otkrivaо njene ljepote kad je do njih teško bilo doći, odvodio tamо i književnike, pa profesore da vide, te djeci u školi da kažu šta tamо ima, kako je disati na „ljepotici“ i da će domovi i hoteli biti, ne može ljepota proći bez čovjeka.

Nema više reportera, nema Čigija. Umro je, tri godine i nešto duže tome ima.

Umorio se od dobrote i sporta, od obaveza koje je sebi nametnuo.

Školu je završio da djeci prenosi sport u najljepšem njegovom svjetlu, instruktor za smučanje je bio, i još je Čigi imao teškoće u životu koje drugi otkrili ne mogu kad s njegovim srcem ne žive. Posustao je tražeći drugi posao, išao ulicama Sarajeva, navraćao u „istruru“ da odšuti svoje.

Jovan Babić — ČIGI

Jednom je omladina krenula na Tjentište, seminar o sportu, o tome kako da što više mlađića i djevojaka bude zdravih, snagu da imaju, u životu srećni da budu. Poveli i Čigiju, koga bi drugog. I tamo Čigi odradi svoje, pa kad su kući krenuli, svi zajedno, Čigi iznemogao, u Foči, u bolnicu su ga prevezli mlađići i djevojke, krv mu dali, sve su Čigiju nudili, i on je njima poklonio sebe. Nije pomoglo.

Humka je nastala na groblju, reporter je In memorijam napisao. Humka ne samuje, svjeće sportisti i raja donose.

Čigija nema, ostali su sportisti, ostale su uspomene. Sjećanje na Čigiju nešto je drugačije nego na druge ljudе.

Sastali se mlađići i ozbiljni ljudi, djeca i učenici u Smučarskom klubu Sarajevo pa se dogovorili da sačuvaju uspomene na učitelja i ljubimca, da produže stazama kojima je on hodio.

Memorijal ćemo osnovati, govorili su, da bude kako je on želio. Svi ćemo na Jahorinu krenuti toga dana, povešćemo djecu, omladini, mnogo da nas bude, amatere, nači ćemo novac, daćemo sami, pa neka bude i takmičenje, sa sudijama, vrijeme da se mjeri, pobednici neka se znaju, poslije ćemo sjesti, ispričati se i ponešto o Čigiju reći, sportske uspomene probirati.

— Hoćemo li i možemo li tako?
— Možemo!

Počelo je. Otišli na Jahorinu Baja Jankelić, Braco Kosovac, Dane Maljković, Jakica Kamenjašević, Aco Bošković, Dževad Fazlić... Takmičenje je bilo. Memorijal je održan. Stotine njih od šest godina pa gore, i staraca je bilo, baš kako je Čigi želio. Džodžo Radislav, Osman Hadžić, Boro Erbez, Aco Bošković, i Tiho, Slavko Potkubovšek, Miloš Janjić, potom mlađići i djeca Miron, Koka, Isaković, Saćir... Vrijeme, rezultat? Pobjedili su, svi!

Kasnije su sjedili i pričali.

— Jedne godine, davno je bilo, koju godinu iza rata, podemo mi na Boračko jezero. Ne-ma se mnogo, poneki šator. Razleti se Čigi, šta ćemo za slamu, na čemu ćemo spavati, ko će namkuhati... pa nađe sve i odu djeca, odu i mlađići, Hruba i drugi, mnogi nauče plivati i zajednički živjeti.

Druga je priča bila s Jahorine.

Slavko Pantić, bokser i smučar, čovjek gola-lema izgleda, ni Krizmanić ga na ringu nije mogao oboriti, a Jahorinu je sa Čigijem uzduž i poprijeko hiljadama puta prešao, sjeo u dom poslije vožnje, a krv sportska ne da mira.

— Hoćemo li „trule kobile“? — pita neko.

Skoče Braco, Slavko, drugi izrasliji. Čigi ih zagleda i smješka se, bacaju se, snaga puca, vika i ... jauk. Slavko je „Trulom kobilom“ slomio nogu. Samo je neki mjesec prošao, opet je bio na Jahorini, ne može se lom od ljubavi odvojiti, i od ljepote.

Dva puta je Memorijal bio. Za koji dan će treći. Sve je spremno. Dogovorili se, nema novaca, sami će uplatiti po deset hiljada starih, plati pa učestvuj, nije to obično takmičenje, mi smo amateri i ljudi, to što se mjeri vrijeme, u redu, biće rezultata, doći će svi, tako su se dogovorili, Radoslav je organizovao po kategorijama, božje moj, doći će Slavko sa svoje tri kćeri, najmlađa mu još ni do pasa nije, na Jahorini je svake sedmice, vozi pored oca i stalno ga pita ko je taj Čigija, baš je neki dobar čiko kad je Jahorinu

izmislio i da i ona tamo ide. Doći će i Miloš sa djecom, profesor sa učenicima, Braco i Baja, pa onda radnici iz onih preduzeća, novinari, raja sa Mejtaša, studenti što se spremaju da im Jahorina poziv bude, oni kojima je rekreacija omiljela, doći će i drugovi iz FIS-a koji su vijek proveli sa Jovanom Babićem Čigijem.

Adil HAJRIĆ
„Oslobodenje“ 29. marta 1976.)

da im vrijeme smučarski trag ne zamete

Generacije i generacije, hiljade i hiljade smučara i smučarki, nebrojene akcije i takmičenja čine jedinstveni mozaik od pet i po decenija najstarijeg smučarskog kolektiva u Bosni i Hercegovini. U sve te godine ugrađen je nemjerljiv entuzijazam, ljubav prema sportu i, prije svega, druženju, bezgraničnom druženju...

Ali i vrijeme čini svoje, odnosi. Dosta je i onih koji su u tih pet i po decenija, po kamčak slagali sjajni mozaik, a da ove stranice

neće pročitati, onih koji nisu dočekali olimpijsku sadašnjost Sarajeva. Pa, da im vrijeme smučarski trag ne zamete, da pomenemo neka od tih dragih imena: Grujo Samardžić, Duško Krsmanović, Desa Kalember, Edo Kalember, Drago Cvjetić, Drago Rubić, Anton Cindrić, Mladen Sušić, Pero Scipioni, Miro Tabori, Jovan Babić, Čedo Lučić, Vahid Lalić, Srbo Mićić, Hidajet Saračić, Sreten Sušić, Bogdan Todorović, Mica Dopuda, Ibrahim Memišević, Predrag Dajić, Božo Pokrajčić...

skokovi od juče i za sutra

Kao što je poznato, u Sarajevu su prije rata postojale tri smučarske skakaonice, na Palama, Crepoljskom i Jahorini. Tada se već započela tradicija smučarskih skokova u čemu su veoma značajnu ulogu odigrali članovi Skikluba.

Poslije rata, osnivanjem Smučarskog kluba Sarajevo, formirana je i Skakačka sekcija. U to vrijeme nije bilo specijalnosti u današnjem obliku, pa su alpski smučari vozili spust i slalom (veleslaloma još nije bilo), a iz redova alpskih vozača regrutovani su i skakači. Trenera nije bilo i u cijeloj zemlji je bilo

mogoće, desetak školovanih skakača. Rezultati na skakaonicama zavisili su od dobre smuk-vožnje, hrabrosti, pa tek onda tehnike. U našem klubu za skokove su se opredijelili i neki trkači koji su se takmičili u klasičnoj kombinaciji.

Prvo propagandno takmičenje održano je na skakaonici na Brusu (25 m), a od skakača SK Sarajevo sudjelovali smo Zvonko Stepanek, Milan Kočić, Boro Đurčić i ja, a iz Smučarske sekcije "Željezničar" Zahirović, Bošković, Krajnović, Memišević, te iz Armijskog doma Štok i Slokar. Na ovoj skakaonici odr-

žano je još jedno takmičenje, a skakaonica se poslije takmičenja više nije koristila zbog nedostatka snijega. Na vrhu Trebevića, pored planinarskog doma Željezničara, koji je kasnije izgorio postojala je mala skakaonica (do 20 m) i na njoj su održavani treninzi i jedno takmičenje. Na tom takmičenju, pored prethodno imenovanih nastupili su još Zagorac, Ferhatbegović, Džodžo, Ljutika i jedan vojnik.

Na Jahorini su u to vrijeme postojale tri skakaonice, dvije umjetne i jedna prirodnja. Skakaonica od 25 metara bila je kod Armijskog doma, velika 45-metarska na sadašnjoj trasi žičare „Poljice“ i mala iznad doma „Šator“. Zvanična takmičenja održavana su od 1948/49. na velikoj skakaonici, pa su obje male bile zapuštene, a kasnije su i propale. Istina, skakaonica od 25 metara adaptirana je za jedno od kasnijih takmičenja.

Tada se na Jahorinu dolazilo „čirom“ do Pala, pa pješke put planine. Kako su mnogi od nas vozili više disciplina (slalom, spust, skokovi), nosili smo i po tri para smučki. Kad se još doda hrana, cipele, i ostale „sitnice“, bilo je to i do 40 kilograma po jednom čovjeku. No, vratimo se skokovima.

Početkom pedesetih godina išli smo na trening na Planicu, Zagorac 14 i ja 5 dana. Trening je vodio Leif Hojseter iz Norveške, a bili su prisutni svi najbolji jugoslovenski skakači. Nikola Zagorac je znatno napredovao poslije ovog treninga i kasnije je bio gotovo nepobjediv u konkurenciji bosanskohercegovačkih skakača.

S ponovnim oživljavanjem aktivnosti u Sarajevskom smučarskom klubu svi skakači Željezničara prešli su u naš klub, a pojavili

su se i novi članovi (Ljutika, Emil Novak, Drinjak i drugi). Bošković se posvetio alpskim disciplinama, ja sam preselio u Zenicu, Krajnović, Memišević, Ferhatbegović, Stepanek i još neki prestali su skakati. Održano je i poslije nekoliko takmičenja, od kojih su neka obrađena na prethodnim stranicama. Ali, aktivnost je vremenom postepeno zamrla, skakaonice su propale i uslijedila je prilično duga pauza, u kojoj su kasnije smučarski skokovi nastavili da žive u drugom kraju Republike, na Vlašiću.

Sarajevo je sad dobilo dvije prekrasne olimpijske skakaonice na Igmanu, pa i mi u Klubu pokušavamo da oživimo tu lijepu i nadavse atraktivnu smučarsku disciplinu. Pri Klubu je nedavno formiran štab za skokove, čiji se prvi rezultati s nestrpljenjem očekuju.

Aleksander Novak

JAHORINOM UZDUŽ I POPRIJEKO PRVIH PORATNIH GODINA

nezaboravni domaćin jakica

Jahorina je danas veliko gradilište i smučarski namjernici uskoro će imati na raspolaganju veći broj objekata za udoban smještaj. Neposredno poslije oslobođenja, kada se naš smučarski sport uz pomoć nekoliko (tada još mlađih) veterana koji su zapamtili i predratne jahorinske nestaluke obnavljao, na Poljicama su dominirala dva objekta: velika zidana zgrada Doma JNA i prostrana ali „šuplja“ baraka za potrebe domaćih smučara – takmičara i raznih kursista. Nenadmašni domaćin iz tog vremena bio je upravitelj Doma JNA Jakimir – Jakica Kamenjašević, čuvan kao bokser, a nezaboravan kao drugar i savjetnik u planini. Hvala mu na mnogočemu.

Kada je mogao, Jakica nas je primao u Dom JNA, tada dosta ekskluzivan objekat, i uz

jastuk i čebe dodavao nam sikkircu pokazujući pravac u kojem se smije nasjeći naramak drva za pećicu u sobi u kojoj smo po dvojica spavali na dvospratnim gvozdenim krevetima. Tamanili smo tada ušlast kozje meso u svim varijantama, jer je to bio period likvidiranja te sorte, a promrzlim momcima sa skromnom opremom Jakica je otkrio i jedan od pristupačnih načina „pojačane ishrane“: u vreo čaj dodavao bi supenu kašiku masti i tvrdio da to daje posebnu snagu. Imao je pravo. Nije bilo ukusno, ali je obavljalo posao.

Sve se promjenilo, čini nam se da je Jakica ostao mlađ kao i tada. Njegova uspravna atletska silueta i danas je neizbjegljivi sastavni dio pejzaža na smučarskim borilištima.

antonov „remont“ u rancu

Već odavno, na žalost, među nama nema jednog od najsimpatičnijih pratilaca posljednjeg smučarskog karavana koji se pješke, sa tovarom smučki i „ruksaka“ na ramenima redovno kretao, prvo prema Trebeviću a zatim ka Jahorini i Bjelašnici – dragog univer-

zalnog majstora Antona Cindrića.

Njegovo ime nije nam ostalo u pamćenju zbog nekih posebnih sportskih podviga.

Nije ih „Cindra“ ni pravio ni priželjkivao.

Pripadao je, kao i mnogi drugi, onoj skromnoj četi pregalaca koji uređuju staze, „kontrolišu“ daljinske trkače duboko u šumi, princi su u svemu, a ne traže nikakvo priznanje. Sve što je „Cindra“ radio bilo je korisno, ali je njegovo umijeće da „krpi“, ionako skrpljene, najčešće trofejne (njemačke) smučke bilo najdragocijenije. U to vrijeme

opšte oskudice u alatu i priboru naš dragi Anton rezao je pleh od konzervi i vješto okivao polomljene smučke koje su zatim nošene na trkama, kao da se ništa nije dogodilo. Istini za volju, radio je ta sve, alatom koji je uvijek nosio u rancu, toliko pedantno kao „sitni vez“, pa je bilo gotovo i atraktivnije voziti smučke „model Cindra“ nego potpuno čitave.

duško- jahorinski kabare

Veterana Jahorine, pravnika Duška Ristića, jednog od veteranu smučarstva u nas (kao i brata Mire), sjećaju se sa sjetom svi njihovi drugari. Bio je i ostao vijeran Jahorini do posljednjih časova, kada je podlegao neizlječivoj bolesti. Za Duškovo ime vezani su prije svega muzika i smijeh. Njegov vedar duh, spontane šale (od čega ga je znala katkada zaboliti glava), brzi prsti na harmonici, maskerade i nenadmašan šarm čuvaju u sjećanju i oni koji su katkada bili žrtve njegovog oštrog jezika.

Vrhunac nadahnucā pokazao je Duško one istorijske 1955. godine kada se održavalo studentsko prvenstvo svijeta na Jahorini. Kao parodiju pravih utakmica Duško je organizovao „novinašku olimpijadu“ u kojoj su izvještaci vozili slalom u maskaradnom

ruhu, noseći pidžame, donje rublje ili kuhanke kape, a Duško – vrhovni sudija – nosio je oko vrata pozamašni budilnik.

Da bi smijurija, održana u ranim popodnevnim časovima pred brojnom publikom koja se sjatila na sunce poslije ručka pred Sindikalnim domom, bila kompletna, Duško je parodirajući ceremoniju zvaničnog otvaranja održao i njemu svojstven „škakljiv“ govor. Na sreću, iza njega je bio tadašnji predsjednik Smučarskog saveza Bosne i Hercegovine, njegov drug i vršnjak Vlajko Ubavić, koji mu je na vrijeme šapnuo „stani Duško, ili odosmo i ti i ja za Sarajevo prije vremena...“ pa je sve ostalo na komičnim padovima strane i domaće štampe. Bio je Duško zaista – jednočlani kabare.

kvartet ljepotana: lelo,mešak,cako,boro

U istoj generaciji mladića sa kojima je ovaj autor dijelio pored kozjeg mesa, geršla i (katkada) pasulja, prve pristigle „specijalke“ za alpsko smučanje (bila su tri para na šest momaka), po lijepom izgledu isticala su se četvorica: Mešak Ferhatović, Boro Đurić, Predrag – Cako Orlović i Lav – Lelo Mantula. Zaista, kvartet ljepotana bez mane. Dok smo mi, ostali, jutarnje umivanje na ledenu

izvoru kraj bašake, obavljali kao higijensku neminovnost, svaki od pomenutih drugara, inače odličnih smučara, vodio je posebnu brigu o ličnoj higijeni. Frizure su pomno njegovane, skromna garderoba pažljivo kombinovana, a krema za sunčanje čuvane kao oko u glavi.

Da nije bio fudbalski majstor, od sve četvori-

ce po svoj prilici bi Lelo Mantula bio najbolji alpski smučar, ali nije ni važno, njihovo je prisustvo i rivalitet bio i prijatan i zabavan. Mnogo godina kasnije, Mešak, koji je postao modni maneken, otvorio mi je u Njujorku u njegovom stanu ogromni ormari i pokazao desetine najskupljih odijela i pet puta toliko košulja i kravata, uz komentar: „Šta bi sada rekli Lelo i Čako?!“ — očigledno ponesen željom da se i tada sa njima uporedi.

U svakom slučaju, da smučari nisu besposti-

čari pokazala su i njih četvorica: Boro je ljekar, Čako pravnik, Mešak obezbjeden maneken, a Lelo instruktor FIFE. „Staroj raji“ Mešak se jedanput godišnje iz daleka oduže finansiranjem teferića na kome se peče „njegovo janje“, a ostali kako stignu. Tek, da lje-pota traži i velike žrtve najbolje je pokazao Mešak. Živi na najstrožijoj dijeti već dvije decenije, a kada dođe među stare prijatelje „gricne“ komadić pečenja, a čuveni šeret „Bimbo“ ne propušta da komentariše: „E moj Mešak, džaba Ti Njujork i Havaj kada gladan hodaš u svili i kadifi“.

pajina „smola“ u školi i na cilju

Jedini od svih u prvoj poslijeratnoj generaciji smučara, autor ovih redova bio je u isto vrijeme takmičar i izvještac dugi niz godina. Teško je reći, šta je više iscrpljivalo: takmičiti uglavnom bez ikakvog treninga, prvo na snijeg iz školske klupe ili redakcije (u početku i jedno i drugo) ili se javljati redakciji putem vojnih (poljskih) telefona koji su prenosili mnogo bolje prateće šumove nego glas izvještaka.

Škola (I muška gimnazija) je bila problem za sebe. Sa „specijalnim odobrenjima“ odlazilo se na takmičenja, a zatim se nisu poštovali rokovici, nego smo se u zanosu selili od Javorine na Šaru, Kopaonik ili u Sloveniju. Tek, negdje pred kraj marta pojavio sam se preplanuo u osmom razredu na opšte čuđenje svojih profesora. Dilemu je razriješio direktor Milenko Vidaković savjetom (i dejstvom) da bi bilo najbolje takvom svestranom daku, novinaru i smučaru da osmi razred i maturu položi „privatno“ — kako je i učinjenol

Bilo je i drugih zgoda, na trkama. U mojoj vjerovatno „životnoj trci“, smuku niz Javorinu 1950. godine, radio-veza se prekinula baš u času kada je starter, inženjer Cerar dao znak da krenem. Sudijski žiri na cilju znao je da je takmičar broj 13 postigao vrlo dobro

vrijeme, ali ga štoperica nije mogla zabilježiti. Tada nije bilo nijedne uspinjače. Dakle o vraćanju na start — ni govora. Solomonsko rješenje: glasilo je da mi se — odoka — dodijeli peto mjesto, što je u inače vrlo jakoj konkurenciji bilo možda nepravda, ali mnogo vjerovatnije — poklon.

Konačno, okončao sam „karijeru“ na jednom od najvratolomnijih smukova 1952. godine, kada je svega pola učesnika stiglo

na cilj, a mnoge su smučke polomljene. Istini za volju, vozeći nove novcate, tvrde i prevelike smučke „splitkajn“ usred šume sam izgubio i snagu i volju i drhtećih koljena spremio se da dignem „bijelu zastavu“. I bilo bi tako, da iza jednog drveta nije stao Braco Kosovac koji mi je oštro podviknuo da od „bježanja“ nema ni govora. I tako, stisnutih zuba, sjurio sam do cilja da bi prešavši sa leda na vlažan snijeg (kao i Saša Novak) izgubio svaku kontrolu i pod

samom „ciljnom krpom“ zabilješio smučke do cipela u težak snijeg. Glava je nekako i promaljala na ciljnu stranu, ali „onaj zadnji“ dio nikako da se progura pa je od strane sudija, na čelu sa Vlajkom Ubavićem nastalo veliko navijanje. Na jedvite muke i to je obavljen, a štoperice su pokazale 14. vrijeđe.

Pavle Lukač

Već u ljetu 1941. godine, preciznije: u avgustu, Javorina je ostala bez jednog objekta iz predratnog doba. Vojnici takozvane NDH i Hitlerovci smjestili su se na Poljicama i u nedovršenom domu Skijaškog kluba, ali su ih spontani talasi ustanika istjerali, a prilikom borbe svi krovovi i zidovi su planuli. Tako je zimska ljepotica četiri sezone bila bez sportista, ali uz čest prolazak partizanskih kolona. I Tito je sa Vrhovnim štabom prešao snježnu Javorinu u januaru 1942.

Jugoslovenska armija je prva, već u drugoj godini slobode, obnovila objekte na Poljicama. I vojnici su bili prvi smučari na svojim bijelo obojenim skijama. Seljaci su ih upozoravali da paze, jer se u ratu i zvijer bila namnožila. Ono malo predratnih smučara brzo su se vratili na svoje omiljene staze. Ali za to je trebalo i hrabrosti i snage, uz siromašnu opremu koju je okupator sistematski i surovo otimao od Sarajlja.

Udružujući se sa armijom, i uživajući njenu podršku, smučari iz grada brzo su napredovali. Kao vojni službenik – instruktor na planini ih je dočekivao Adolf Slokar, koji je kao sin upravnika predratnog doma Romaniye odrastao na Javorini. Jedan od prvih upravnika Vojnog odmarališta na Poljicama bio je

tadašnji kapetan i još prisutni veteran Jakica Kamenjašević. Komfor odmarališta ličio je na raj, sa kaljevinim pećima i udobnim sobama i salonima.

Ko je imao sreću da ga vojnici povezu iz grada svojim teškim „džemsovima“ smrzavao se ispod cirade skoro dva sata, a mnogi su, omamljeni benzinskim isparenjem, padali na snijeg po izlasku iz kamiona. Svi ostali stizali su uskotračnim „čirom“ do Pala, a odatle je počinjalo pješačenje, 13 kilometara do Poljica, često po vijavici, sa skijama i rancem na leđima. Polazilo se u subotu poslije podne i stizalo kasno uveče. Za skijanje je ostajala nedjelja do podne, a onda zajednički povratak na Pale. I uz sve teškoće i oskudicu kao da je Javorina tada bila ljepša i privlačnija, ljudi vedriji i prisniji! Tačno, ali jednom u društvu prvih poslijeratnih smučara čuo sam i ovaku rečenicu: „Bili smo najbolji dok smo bili najsiromašniji!“

Popularnost Javorine doprinijela su sve češća, i sve značajnija takmičenja, od trčanja do skokova na Poljicama. Nije još bilo organizovanog turizma, ni prevoza, ni telefona. Hotel „Šator“ je ostao poluzatvoren, ali je zato drvena „Košuta“ SSK nudila toplinu koju samo mladost na planini može da dostigne.

Izgradnja „Cvijanove“ uspinjače i prvog skilifta, uz podizanje hotela „Jahorina“, obezbijedili su da Rajska dolina postane sve prometnija. Kao neviđeno čudo počeli su ovamo da se probijaju prvi autobusi sa izletnicima. Mislim da se Zimska olimpijada studenata (zvanično: Svjetsko prvenstvo) 1955. godine može uzeti kao siguran početak turističkog rasta Jahorine. Ništa više nije moglo da zaustavi bum ove ljepote i izazova.

Dugo sam živio u Beogradu vraćajući se Jahorini početkom marta svake godine. Dogodio se zanimljiv fenomen: čekajući da se oni mlađi razred u vrijeme istutnji, grupe odraslih ljudi iz Beograda, Zagreba i ostalih gradova, nazvani „martovcima“, stizali su u gotovo pobožnoj radosti u očekivanju najlepših i nezaboravnih deset ili petnaest dana. Nije smetalo što je u staroj „Jahorini“ često nestajalo struje i vode, sve su snijeg i sunce nadoknađivali. Kao jedna porodica, ozbiljni i odrasli građani, pogotovo u večernjim satima i uz svjeće, ponovo su postajali djeca.

Dom „Mladost“ iznad Rajske doline odmah je postao prijatan i topao kutak i vjerovatno je, uz dobru ishranu, ponudio i prvi diskoklub u nas početkom šezdesetih godina u svom kamenom podrumu i uz pomoć tek nabavljenog džu-boksa. Bio je to vrijeme žestokog svinga, a najčešći gosti piloti i stjuardese JAT-a kojima je zimski odmor bio obavezan i plaćen uz putni nalog. S njima su na Jahorinu stigli i viski i prve strane cigarete, ali i izuzetna atmosfera. Nije bio rijedak

slučaj da su stjuardese u „Košuti“ i „Mladosti“ preuzimale posluživanje gostiju. Bilo je, naravno, i ljubavi i kasnijih brakova.

Možda je turistička Jahorina zaostajala iza njenog sportskog i takmičarskog profila. Nit je negdje izgubljena, valjda i zato što je ova prekrasna planina primamljiva samo dok je pod snijegom, od decembra do aprila. U ostalom dijelu godine Jahorina nije tako lijepa i ne nudi komfor koji bi ljudi dovodio ovamo i na ljetni odmor. Hoće li XIV zimske olimpijske igre donijeti preokret i na ovom planu?

Džavid Husić

pismo iz norveške

Prilikom pripremanja materijala za ovu knjigu, Boro Komljenović je došao na ideju da pokušamo, preko Norveške ambasade u Jugoslaviji, da nešto više saznamo o norveškom smučaru i smučarskom treneru Bjernu Jaru, čovjeku za čiji je boravak u Sarajevu vezan početak smučarskih skokova u Bosni i Hercegovini. I, ma koliko se činilo malo vjerovatnim da ćemo uspjeti da stupimo u kontakt sa čovjekom za čiji je boravak prije 48 godina vezano dosta prijatnih uspomena pionira smučarskog sporta u Bosni i Hercegovini, iz Norveške je stigao odgovor. Javio se sam Bjern Jar, koji piše:

„Rođen sam 25. maja 1914. godine. Završio sam trgovачku školu 1932. godine. Po zanimanju sam, inače, prevoznik. Bio sam skijaški trener u Jugoslaviji od decembra 1933. do marta 1934. godine.

Na osnovu angažmana Škijskog saveza Norveške, otputovao sam decembra 1933. godine u Jugoslaviju, i bio sam smješten u Ljubljani, gdje sam se upoznao sa rukovodstvom i jednim dijelom budućih učesnika u treninzima. Potom sam oko dvije sedmice proveo u Bledu, gdje su organizovana dva skakačka takmičenja.

Iz Bleda sam prešao u Mojstranu, gdje sam ostao oko deset dana i doživio izuzetno prijatne trenutke učeci djecu da se skijaju. Oprema koju su učenici imali bila je veoma loša, ali je zato interesovanje da nešto nauče bilo izuzetno veliko. Njihov nastavnica je veoma mnogo doprinijela tome, prevodeći uputstva s njemačkog na slovenački jezik.

U Mojstrani mi je obučar Mandels sašio par novih gojzerica specijalno uradenih za skijaške skokove.

Iz Mojstrane sam otisao za Planicu, gdje sam trenirao veliki broj mladića na jednoj skakaonici od 35 metara. Posebno se sjećam jednog mладог sportiste, Toneta Dčmaná iz Ljubljane, koji je izuzetno brzo napredovao – par puta je skočio duže i od svog učitelja.

Velika skakaonica na Planici još uvijek nije bila pripremljena, preparirana, ali sam ipak pokušao da skačem uz gotovo najveću brzinu. Tada je zalet bio dug 136 metara, s padom od oko 36 stepeni najvećim dijelom spusta, a uz dobar kvalitet snijega izlazna brzina je bila oko 100 kilometara na sat. Međutim, nisam prešao više od 26 metara.

staze i to nam je omogućilo kvalitetne terene tokom svih 14 dana, koliko sam ostao u Sarajevu.

Zamolili su me da i vojnicima održim nekoliko časova skijanja, što sam činio nekoliko dana.

Nažalost, ne sjećam se imena svojih domaćina, ali znam da je on bio Srbin, a ona iz Beča i da su zajedno s predstavnicima Jugoslovenskog zimskog sportskog saveza davali časove skijanja učenicima koji su bili veoma zainteresovani za učenje, uprkos nažuljanim nogu, loše i teške opreme i jakih uzbrdica.

Imao sam vremena i da sa svojim novim prijateljima odem nekoliko puta na skijanje na Jahorinu kraj Sarajeva i na Bohinj kraj Ljubljane. Oba mesta podsjećala su me na norveške planine kada je na njima najbolje vrijeme za skijanje.

Boravak u Sarajevu bio je izuzetan doživljaj. Taj stari grad je 1934. godine još uvijek bio

orientalni grad, a u njemu sam srećo mnoge ljudi iz umjetnosti, zanatstva, trgovine, vojske i prosvjete.

Iz Sarajeva sam se vratio na Planicu, gdje se inženjer Bloudek, koji je projektovao skakanicu, ljetio na mene zbog izmjena koje sam učinio. Tada je organizovano i prvo takmičenje s mnogo učesnika, između ostalog i iz inostranstva. Sve je, na sreću, dobro prošlo, mada je bilo nekoliko padova. Najduži skok je bio, koliko se sjećam 62 metra.

Vratio sam se kući nakon tri mjeseca i čini mi se da je to bilo putovanje mog života, mada sam kasnije, kao prevoznik, putovao i mnogo i daleko.

U Sarajevu sam dobio jednu divnu vazu od bakra, pozlaćenu i sa srebrnim crtežima, jedan divan rad koji me svakog dana raduje i doziva mi uspomene.

Sa srdačnim pozdravom,

Bjern Jar

DOSADAŠNJI PREDSJEDNICI KLUBA

Branko Kaluđerčić	
Svetozar Kaluđerčić	
Dušan Kršmanović	
Aleksander Trumić	(prije rata)
Joco Marjanović	(1947–51)
Rade Barbarić	(1951–53)
Savo Golubović	(1954–63)
Radoslav Džodžo	(1963–76)
Osman Hadžić	(1976–78)
Nikola Prodanović	(1978–81)
Mitar Aleksić	(1981—)

izvori

Bilten SK Sarajevo br. 5, maj 1980.

Bilten SSBiH, juli 1957.

Dokumentacija Božidara Ilića

Dokumentacija SK Sarajevo, zbirka zapisnika sa godišnjih skupština Kluba

Dokumentacija SSBiH, završni bilteni za 1978, 1979. i 1980. godinu i kompleti biltena Javorinskog kupa, „Igmanskog marša” i „Čičinog memorijala”

„Enciklopedija fizičke kulture”, knjiga 2, st. 238, „Jugoslovenski leksikografski zavod”, Zagreb 1977.

„Jugoslovenska pošta”, kompleti lista

„Oslobodenje”, kompleti lista od 1947. do 1980. godine

„Politika”, brojevi od marta 1939. i oktobra 1940. godine

„Prilozi za istoriju fizičke kulture u Bosni i Hercegovini”, br. 15, prof. Drago Košarac: „Razvoj smučanja u Bosni i Hercegovini između dva rata 1918-1941. godine”, Zavod za fizičku kulturu Sarajevo, 1981. godine

„Svijet”, broj od 15. februara 1980. godine

Sjećanja i privatne zbirke: Radoslava Džodžić, Slavka Nastića, Josipa Dabe, Jovana Jankelića, Franje Kanta, Bore Komljenovića, Antona Tilineka, Svetozara Hrisafovića, Svetozara Kaluđerčića, Aleksandera Trumića, Rajka Tepavčevića, Vilka Baća, Rajka Lukića, Vojina Milinkovića, Milorada Lučića, Miroslava Lučića, Nikole Zagorca, Arifa Trbonje, Zdenke Torlić, Duška Jagodića, Vlade Hrusafovića, Dese Hrisafovića, Adolfa Slokara, Murata Jažića, Ahmeda Jažića, Jelene Trumić, Branka Ivanića, Ajdina Pašovića, Aleksandera Novaka, Žarka Nastića, Slavko Krište, Mileta Ružića, Miroslava Sutića, Save Golubovića, Dragutina Kosovca, Đavida Husića, Pavla Lukača, Berislava Martinovića, Ragiba Hasečića, Mate Bajlona, Jakice Kamenjaševića, Radeta Barbarića, Dževada Fazlića, Joce Marjanovića, Slavka Podkubovšeka, Dejana Gašića, Safeta Jažića, Uglješa Cvijetića, Katice Šporer i Nenada Đajića.

Fotografije: klupska foto-dokumentacija, privatne zbirke i foto-dokumentacija „Oslobodenja”

Boro Radosavljević rođen je 2. decembra 1951. godine u Podvincima kod Visokog. Decembra 1975. diplomirao je novinarstvo na Fakultetu političkih nauka u Beogradu, a od juna 1976. godine zaposlen je kao sportski novinar u Redakciji „Oslobodenja”.

Izvještavao je s više velikih rukometnih, stonotenskih, smučarskih i drugih takmičenja u zemlji i inostranstvu. Posljednje četiri godine na stranicama „Oslobodenja” kontinuirano prati pripreme za 14. zimske olimpijske igre.

Izdavač: Šmučarski klub Sarajevo

Za izdavača: Borislav Komljenović

Recenzenti: Svetozar Kaluđerčić, Aleksander Trumić, Božidar Ilić, Ahmed Jažić, Sava Golubović, Radoslav Džodžo, Borislav Komljenović, Aleksander Novak, Josip Dabo, Aleksandar Bošković i Ajdin Pašović

Naslovna strana: Išmar Mujezinović

Likovna obrada tehnički urednik: Aleksandar Hanak

Stampa: Štamparija „Energoinvesta“ OOUR „Birotehnika“, Šaloma Albaharija 6

Tiraž: 5.000 primjeraka

EFN

EDUCATIONAL FOUNDATION FOR NATURE

Ugljesa Cvijetic ,Nenad Gasic ,Ibro
Slipicevic,Vladan Susnjar,Milorad Mica Lucic i
Josip Dabo

Takmičari alpske ekipе SSK

Dejan Gašić